

**İEKK: Kadınlar
mücadele ile
özgürleşecek!**

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak, kadınlar üzerinde baskı ve şiddeti tırmandıran, kadınları gerici kuşatma altına alan AKP iktidarına ve tek adam rejimine, asıl olarak AKP'nin varlık zemini bulduğu, ondan beslendiği sermaye düzenine karşıyız. Aynı zamanda AKP iktidarından kurtulma amacıyla seçimlerin ve parlamentonun çözüm olarak gösterilmesine, seçimler sonrasında devam etmesi kaçınılmaz olan ekonomik ve siyasal kriz ortamına dair hayaller yayılmasına da karşıyız. Zira AKP, sermaye iktidarının demir yumruğudur ve

Türkiye'deki mevcut tablo emperyalist kapitalist sistemin yaşadığı krizin yansımasından başka bir şey değildir. Seçimler sonrasında sonuç ne olursa olsun, sermaye iktidarı ayakta olduğu sürece, işçi ve emekçiler için sömürü ve eşitsizlik koşulları devam edecek, bunun sürmesi için yaratılan baskı ve zorbalık düzeni sürecektir. Hele ki ekonomik krizin tüm faturası işçi ve emekçilere çıkartılmak isteniyorken... Bunun bedeli olan işsizlikten, yoksulluktan, toplumsal çürüme ve yıkımdan ise en fazla işçi ve emekçi kadınlar etkilenecektir.

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 21
25 Mayıs 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

**İşçi ve emekçiler sahte vaatlere
ve seçim yalanlarına kanmamalı...**

**Çözüm devrimde,
kurtuluş
sosyalizmde!**

Çöküşe sürüklenen Türkiye ekonomisi ve seçimler

Ekonomi başta olmak üzere çok yönlü krizin itirafı anlamına gelen "baskın seçim", sonrasına ise büyük bir yıkıntı bırakacak.

Filistin Davası'nın riyakâr dostları

Filistin halkının yaşadığı katliamlar ve tarihsel haksızlık bölge devletlerinin derdinde değildir. Soruna yönelik ne bir çözümleri ne de niyetleri vardır,

Marx, Marksizm ve Marksizm'in güncelliği

Marx, kendinden önceki birikim üzerinden düşüncelerini yükseltmiş, günün koşullarına hakim ama bütünselliği içerisinde incelemiş, somutlamıştır.

Sermaye, AKP ve tek adam rejimi

s.3

Sınıf mücadelesi ve sendikalar üzerine değinmeler...

s.12

İşçi ve emekçiler sahte vaatlere ve seçim yalanlarına kanmamalı

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Geçtiğimiz günlerde dinci-faşist ittifak, düzen muhalefeti ve HDP eksenli reformist blok seçim manifestolarını kamuoyuna duyurdular. Ortaya konan manifestoların ana teması ise, Türkiye’de hüküm süren rejimin akıbetine yönelik planlar oldu. Tabi bir de sosyal-ekonomik vaatler.

***

Dinci-faşist ittifak 24 Haziran seçimlerine halihazırda fiilen işlettikleri faşist tek adam diktasını kalıcılaştırmak ve anayasal zemine kavuşturmak hedefiyle hazırlanırken; Erdoğan’ın duyurduğu seçim manifestosunda kurmak istedikleri rejim “şahlanış”, “yeniden yükseliş”, “tam bağımsızlık” vb. demagojik argümanlarla tanımlandı. Erdoğan ikiyüzlü bir şekilde demokrasiden, özgürlüklerden, refahtan dem vurdu.

Grevleri yasaklayan, temel hak ve özgürlükleri ortadan kaldıran, krizin ağır yükünü döne döne emekçilerin sırtına yükleyen AKP iktidarı, seçim manifestosunda sosyal demagoji yapmaktan da geri durmadı. “Faizler, enflasyon ve cari açık düşecek”, “El birliğiyle Türkiye ekonomisini büyütecek ve dünyaya markalar sunacak küresel bir güç haline getireceğiz”, “Dün olduğu gibi bugün de demokrasiden, özgürlükten, hakların serbestçe kullanılmasından yanayız. Yarın da öyle olacağız” gibi iğrenç yalanlar yine ilk ağızdan, Erdoğan tarafından topluma servis edildi. Türkiye ekonomisinin uçurumun kenarında durduğu, baskı ve zorbalığın tavan yaptığı şu günlerde bu söylemlerin hiçbir dayanağının olmadığını ise hatırlatmaya bile gerek yok.

Her dönem toplumu karşılaştırmayı, dinsel, etnik ve mezhepsel ayrımları kaşımayı esas alan dinci-faşist iktidarın seçim sürecinde bu kirli politikaya bir kez daha dört elle sarılacağı ise açık. 7 Haziran sonrası Kürt halkını hedef alan kirli savaş süreci, Suriye’ye dönük tırmandırdıkları savaş çığırtkanlığı, cihatçı çeteler eliyle tertipledikleri vahşi katliamlar bu konuda ne denli gözlerinin dönmüş olduğunu

görmek için yeterli. Dinci-faşist ittifakın iktidar gücünü kaybetmemek için 24 Haziran öncesi ve sonrasında bu türden kirli ve kontra yöntemleri kullanabileceği konusunda ise kuşku duymamak gerekiyor.

***

Kendisini “Millet İttifakı” olarak tanımlayan düzen muhalefeti de, vaat ve demagoji konusunda dinci-faşist iktidardan geri kalmıyor. Açıkladıkları seçim manifestosu ve bildirgelerinde yok yok.

Burjuva muhalefetin seçim politikasının ana eksenini de bildiği üzere re-

jim tartışması oluşturuyor. Erdoğan’ın yönettiği faşist tek adam diktasını kendi akıbetleri açısından tehlike gören burjuva muhalefet, seçim propagandasını parlamententer sistemin onarılması ve tahkim edilmesi üzerine kurmuş durumda. Konuyla ilgili kamuoyuna sundukları manifestoda “Millet İttifakı”nın ana eksenini şu sözlerle tarif ediyor; “Cumhuriyetimizin örselenen değerlerini yeniden tesis etmeyi amaçlayan onarım politikalarımızın çatısını, kuvvetler ayrılığına dayalı parlamententer rejim oluşturacaktır.”

Burjuva muhalefetin ekonomik ve sosyal sorunlar üzerinden ortaya koyduğu vaatler ise yalan ve demagoji konusunda da dinci-faşist ittifaktan geri kalmadıklarını gösteriyor. Ekonomik krizin sarstığı işçi ve emekçilerin karşısına “asgari ücret 2200 TL olacak”, “her yıl yüzde 7 büyüyeceğiz”, “çiftçiye mazot 3 TL olacak”, “herkese ücretsiz sağlık hizmeti vereceğiz” türünden yalanlarla çıkan burjuva muhalefetin, 24 Haziran’la birlikte iktidar gücünü eline geçirirse ya da bu güce ortak olursa sermayenin kursuz bir hizmetkarı olacağı ise biliniyor.

Zira, düzen muhalefeti sermayenin ihtiyaç duyduğu ve AKP iktidarının 16 yıldır uyguladığı neo-liberal saldırı programına tek kelime etmiyor. Dahası, krizin faturasını emekçilere ödetmeyi amaçlayan ve sermayenin ajandasında yer alan “reform paketlerini” hayata geçirmek için burjuva devleti yönetmeye talip oluyor.

***

Tüm bu açılardan, iktidarıyla muhalefetiyle düzen siyasetinin sergilediği davranış çizgisi elbette anlaşılır bir yerde duruyor. Zira, onlar varlıklarını kapitalist sömürü düzenine

borçlular, geleceklerini de bu düzenin sürekliliğinde görüyorlar. Emekçileri kandırmak ve düzene bağlamak için ortaya attıkları sahte vaatler de, yalan ve demagojiye dayalı propagandaları da kapitalist düzenin sürekliliğini amaçlıyor.

Burada tartışmalı olan nokta kendisine devrimci, sosyalist, marksist diyen sol çevrelerin işçi sınıfı ve

emekçilerin karşısına çıkıp, bir dizi toplumsal ve tarihsel soruna çözüm adresi olarak burjuva parlamentoyu göstermesidir. Düzen muhalefetine üstü örtülü destek sunanlar bir kenara bırakılırsa (ki onlar açısından da durum böyledir), özellikle HDP ekseninde bloklaşan sol çevrelerin tutumu tam da buraya oturmaktadır. Zira, HDP tarafından açıklanan seçim manifestosu Kürt sorunu, kadın sorunu gibi temel toplumsal sorunlara çözüm adresi olarak parlamentoyu göstermekte, dahası kapitalizmin kriz gibi yapısal sorunlarına ve temel çelişkilerine düzen içi çözümler önermektedir.

Bu yazı sınırlarında HDP’nin oldukça uzun ve hacimli seçim manifestosuna yer vermek mümkün değil. Fakat, birkaç çarpıcı örnek ile HDP’nin seçim manifes-

tosunda emperyalist-kapitalist sistem gerçeğinin nasıl perdelendiğini göstermek yerinde olacaktır. Şöyle ki, kapitalist-emperyalist sistemi karşınıza almadan, onun bu topraklardaki halkasını bir devrimle kırıp atmadan elde edemeyeceğiniz şu talepler HDP manifestosunda işçi ve emekçilere seçim vaadi olarak sunuluyor: “Ekonomik krizin yükünün halkın üzerine yıkılmasını engelleyeceğiz.” “Birlikte ürettiğimiz zenginliği adaletli bir şekilde paylaşacağız.” “Yoksullara; su, elektrik ve doğalgazı ihtiyaç sınırına kadar ücretsiz hale getireceğiz.” “Sosyal Haklar Programımız ile yoksulluğa son vererek halkı yardıma bağımlılıktan kurtaracağız...” Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bunlar HDP’nin seçim vaatlerinin dikkat çeken bir kaçını oluşturuyor ve taleplerde ele alınan her bir sorunun kaynağında kapitalist sömürü düzeni yer alıyor. HDP eksenli blok yayınladığı manifestoda kapitalist dünyanın parçası olan ve emperyalist güçlerle bin bir türlü ilişkisi bulunan Türkiye kapitalizmine ve burjuva sınıf egemenliğine dokunmadan, parlamento yoluyla bu vaatleri nasıl yerine getireceğini belirtmemiş. Fakat bizler, kapitalizm koşullarında bunun mümkün olamayacağını, dolayısıyla seçim bildirgelerinde yer alan temelsiz vaatlerin işçi ve emekçileri düzene bağlamaktan başka bir işe yaramayacağını Yunanistan’daki Syriza deneyimi üzerinden biliyoruz.

Bu bilinçle altını bir kez daha çiziyoruz ki, devrimci seçim çalışması işçi ve emekçilerin bilincini bulandıran ve son tahlilde düzene bağlayan temelsiz vaatleri, yalanı ve demagojiyi de hedef almak durumundadır. O halde, işçi sınıfı ve emekçileri sahte vaatler karşısında uyararak, temel hak ve hürriyetlerin dışı mücadelelerle kazanılacağını onlara anlatmak; özgürlüğün, eşitliğin ve toplumsal kurtuluşun devrim ve sosyalizmle mümkün olabileceğini göstermek için devrimci seçim çalışmasının temposunu arttıralım.

Devrimci seçim çalışması işçi ve emekçilerin bilincini bulandıran ve son tahlilde düzene bağlayan sahte vaatleri de hedef almak durumundadır. İşçi sınıfı ve emekçileri bu konuda uyararak, temel hak ve hürriyetlerin dışı mücadelelerle kazanılacağını onlara anlatmak için devrimci seçim çalışmasının temposunu arttıralım.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/21 * 25 Mayıs 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Sermaye, AKP ve tek adam rejimi

Sermayenin diktatörü ile etrafında toplanan "saray çetesi", kendilerinden olmayan herkese düşman muamelesi yapıyor. Reislerine biat etmeyenleri "hain/terörist" ilan eden bu çete, bu kokmuş demagojiye dayanarak seçimlerde siyasi rant devşirmeye çalışıyor.

YİNE KUTUPLAŞTIRMA!

Her seçim sürecinde kutuplaşmayı derinleştiren bir politika izleyen AKP şefi, bu taktiği iktidarda kalmanın güvencesi sayıyor. Dinci-mezhepçi, şoven-ırkçı zehrin yayılmasına dayanan bu politikanın geçen seçimlerde işe yaradığı görüldü. Perinçekçi düşkün takımından sonra faşist partiyi de aparatlarına katan tek adam rejimi, baskın seçimi dayatarak ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Dinci-faşist koalisyonun tüm çırpınmalarına rağmen, "olağan" koşullarda 24 Haziran seçimlerinde galip çıkması olası görünmüyor. Buna rağmen kutuplaştırma ve zorbalık çizgisinde yola devam eden tek adam rejimi, beka sorununu geniş toplum kesimlerini tehdit ederek çözmeye çalışıyor. Bu taktik, halen dinci-şoven zehirle sersemletilen toplum kesimlerinde karşılık buluyor. Oysa toplumun geniş kesimlerinde tersi bir etki yaratıyor, "AKP-MHP-Perinçekçi dalkavuklar" ittifakına karşı öfkeyi arttırıyor.

"KARŞI KUTUP"

Dinci-faşist AKP-MHP koalisyonuna biat edenler dışında kalan geniş toplum kesimleri, doğal ki kendilerini tehdit eden tek adam rejimine karşı büyük bir öfke duyuyor. Saray çetesi ile büyük reisi Tayyip Erdoğan rejiminin yıkılması, artık geniş kitlelerin temel taleplerinden biri, hatta ilkidir. Zira bu kitleler, tek adam rejiminin küstah saldırganlığından bıkmış durumda.

Toplum "biat edenler ve düşmanlar" şeklinde bölen tek adam rejimi, farklı kesimlerinden oluşan bir "karşı kutup" yarattı. Bu kutupta ilerici-devrimci güçlerle Kürt hareketi yer aldığı gibi, burjuva muhalefet partileri de var. Burjuva partilerin esas sorunu T. Erdoğan'dır. Bu partiler, "AKP-MHP-Perinçekçi dalkavuklar" koalisyonu ile bir sorunları olmadığını tekrarlayıp duruyorlar. Kürt hareketi ile solun önemli bir kesimi ise, "AKP-MHP/T. Erdoğan karşıtlığı" noktasında buluşuyor. Bu noktada buluşanlar da dinci-faşist rejim karşıtlığını ekonomik/sınıfsal bağlamından kopardıkları için düzen sınırlarına sıkışıp kalıyorlar.

Bu rejimi yıkmak da onu yaratan kapitalizm vebasıyla hesaplaşmak da sınıfa karşı sınıf eksenli, meşru-militan bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Aksi halde diktatör gitse bile, sermayenin diktatörlüğü yerli yerinde kalacak, ihtiyaç duyduğu anda ise "yeni diktatörünü" işbaşına getirmekte güçlük çekmeyecektir.

"SİYASET YOĞUNLAŞMIŞ EKONOMİDİR"

Tek adam rejimini kuran "siyasi kast"ın Ortaçağ kalıntısı zihniyetini topluma dayatmak istediği, iktidarda olmayı bunun önemli bir imkanı saydığı açıktır. Dinci-mezhepçi, şoven-ırkçı zehri genel planda topluma, özel planda küçük çocuklara empoze etmek için yoğun bir çaba harcaması, bu rejimin rezil niyetlerini gözler önüne seriyor. Bunu yaparken burjuvaziye de emperyalistlere de etkin bir şekilde hizmet ediyor. Ortaçağ karanlığını hakim kılma yönünde atılan adımlara ne burjuvaziden ne emperyalistlerden gelen bir itiraz var. O halde dinci-faşist iktidarla bu güçler arasında bir mutabakat mevcuttur.

"Yeşil kuşak" projesinin patenti ABD emperyalizmine aittir. AKP'yi kuran da "ılımlı İslam modeli" diye pazarlayan da emperyalistler ve siyonist güçlerdir. Elbette başta TÜSİAD olmak üzere Türk burjuvazisinin de aktif desteği ile... O halde dincilikle şovenizmin yayılması burjuvazi ile emperyalistlerin talep ve beklentileriyle çakışmaktadır. Diğer bir ifadeyle dinci-faşist rejimi bu toplumun başına bela edenler, bizzat burjuvazi ile emperyalistlerdir.

Tek adam rejimi burjuvaziye hizmet etmenin de emperyalizme uşaklığın da temel aracı olduğuna göre, bu rejime

karşı tutarlı mücadelenin de kapitalist emperyalizm karşıtlığına dayandırılması gerekiyor. Oysa T. Erdoğan/AKP-MHP karşıtlığına sıkıştırılan muhalefet, bu gerçeği yok sayıyor.

SERMAYE SINIFININ ORGANİK PARÇASI

AKP iktidarının tüm icraatlarını genel hatlarıyla iki başlık altında toplamak mümkün: Sermaye ve emperyalizme sınırsız hizmet, ilerici ve devrimci güçlere, işçi sınıfı ve emekçilere düşmanlık! Bu iktidar muhaliflere baskı yaparken ne kadar pervasızsa, işçi sınıfıyla emekçilere saldırdıkça de en az o kadar pervasızdır. Bu dönemde TÜSİAD kodamanlarının servetleri birkaç kat artarken, saray çetesi etrafında çok sayıda dolar milyarderi türedi. AKP şeflerinin kendileri de yakınları da sermaye sınıfının birer üyesi haline geldiler. Yağmadan, rüşvetten, haraçtan, kara paradan akan kirli paralar onların kasalarında birikiyor. Ayakkabı kutuları yetmeyince Malta, Man vb. adalara uzanmaları bundandır.

Bu dönemde işçi sınıfını hedef alan saldırıların çetesi, faşist cunta dönemini bile aratacak denli kabarıktr. Grev yasakları, kiralık işçilik, taşeronluk, hafta sonu tatilinin kaldırılması, iş cinayetlerinde korkunç artış, Bireysel Emeklilik Sigortası'nın (BES) zorunlu hale getirilmesi, işsizlik fonunun defalarca yağmalanması,

kıdem tazminatının gaspı için harcanan çabalar ve bunlara benzer daha birçok icraat... Tüm bunlar sermayeye hizmette sınırları zorlayan AKP iktidarının, aynı zamanda işçi sınıfıyla emekçilere düşmanlıkta sınır tanımayan gerçekliğini de gözler önüne seriyor. Bu iktidar sermaye sınıfına hizmet etmekle kalmıyor, önde gelenleri şahsında bu sınıfın ayrılmaz bir parçasıdır aynı zamanda.

ESAS OLAN SINIF MÜCADELESİDİR!

Bir kabus gibi ülkenin üzerine çöken tek adam rejiminin yıkılması için mücadelenin elbette büyük bir önemi var. Zira tüm hak ve özgürlükleri Ortaçağ karanlığında boğmak isteyen, işçi sınıfıyla emekçilere kaba köleliği reva gören bu musibetin def edilmesi, güncel önemin yanı sıra, geleceği kazanma mücadelesi açısından kritik bir önem taşıyor.

Bu rejimin yıkılması, yarattığı sorunlarla baş edilmesi seçim sandıklarıyla mümkün olmayacağı gibi, bu rejimi yaratan emperyalist kapitalist sistemi hedef almayan bir mücadele anlayışıyla da bu hedeflere ulaşılamaz. Bu rejimi yıkmak da onu yaratan kapitalizm vebasıyla hesaplaşmak da sınıfa karşı sınıf eksenli, meşru-militan bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Aksi halde diktatör gitse bile, sermayenin diktatörlüğü yerli yerinde kalacak, ihtiyaç duyduğu anda ise "yeni diktatörünü" işbaşına getirmekte güçlük çekmeyecektir.

Seçim geçecek, sömürü devam edecek!

Sömürü düzeni gerçeğinin unutturulup, umutların yeniden seçim sandıklarına kilitlenmek istendiği şu günlerde bir başka gerçek daha tüm açıklığıyla karşımızda duruyor; Seçim hileleri! Seçimlerin temiz, şaibesiz geçeceğine her ne kadar hiç kimse inanmasa da, bu gerçek önemsizleştiriliyor. Yapılan anketlere göre AKP seçmeni bile seçimlerin şaibeli olduğunu düşünüyor. Böyle düşünmelerinde haksız da değiller. Zira reisleri zaten seçim sonuçlarına gerektiğinde müdahale edeceklerini açıkça söylüyor. 7 Haziran seçimlerini işaret ederek 24 Haziran'ın olası sonuçlarına karşı da benzer şekilde A, B, C planlarının olduğunu beyan ediyor.

Kuşkusuz bu itiraflar seçim sonrası yapılacak müdahaleleri içeriyor. Seçim anında ise AKP'nin YSK'sının ne kadar maharetli olduğunu 16 Nisan referandumu vesilesiyle görmüştük. Bir el çabukluğuyla mühürsüz oyları geçerli ilan edenler işlerini şimdi daha sıkı tutuyor. Zaten Erdoğan "iş bundan sonra YSK'da" diyerek direktifini vermişti.

Ancak daha da ilginç olan ise seçim sistemine olan güvensizlik bu kadar had safhadayken, gerek muhalefet partileri gerekse AKP ısrarla milyonları sandıkla-

ra çağırıyor, bu yolla seçimleri meşrulaştırmayı amaçlıyor. Yine tüm şaibelerine rağmen 24 Haziran seçimlerinin en yüksek katılımı geçecek bir seçim olacağı düşünülüyor.

Hilesinin daha baştan itiraf edildiği seçimlerin adil geçmeyeceğinin bilinmesine rağmen on milyonları "özgür seçmen" olarak bu düzene bağlamak için el birliğiyle çalışıyorlar. Çünkü toplumsal eşitsizliklerin, sömürünün, adaletsizliklerin ortadan kalkacağı yeni bir düzen umudunun yeşermesini istemiyorlar. Seçim sandıklarının bu yüzden önemiyorlar.

"Seçmen iradesinin ortaya çıkacağı"ni" söyledikleri seçimler vesilesiyle işçi ve emekçilere bunun hak ve hürriyet olduğunu anlatıyorlar. Oysa aynı hür iradeyi grev oylamasında gösteren işçilerin grevlerini yasaklayanların seçmen iradesine ne kadar saygı duyduklarını da biliyoruz. Keza 7 Haziran'da ortaya çıkan "seçmen iradesi" bir kalemle tek kişinin iradesi tarafından çiğnenmiş, milyonlarca insanın oyunu alarak seçilen HDP'lilerin vekilliği düşürülmüş, gözaltına alınmış ve tutuklanmıştı. Cumhurbaşkanlığına adaylığını açıklayan Selahattin Demirtaş'ın seçim kampanyasını hapishaneden sürdürdüğü bir seçim olarak tarihe geçecek 24 Haziran

seçimleri aynı zamanda hiçbir meşruiyeti olmayan, oy veren on milyonların sonucundan kuşku duyduğu bir seçim olarak da tarihe geçecek.

Tüm bunlar bir kez daha seçimlerin çare olmadığını, umudu gerçek kılacak olanın sandıklardan çıkacak oy sayısının değil, haklı talepleri için sokakları dolduran insan sayısı olduğunu göstermektedir. Diğer taraftan şiddet, baskı ve korkuyla kurduğu düzeni koruyan AKP'nin sadece hileyle değil, yine aynı şekilde olası seçim sonuçlarına da hazırlıklı olduğu görülmektedir. Elinde tuttuğu çeteler AKP'nin sokağa salacakları "siviller" arasındadır. Sokağın gücünün onlar da farkındadır.

Bu düzende seçim nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın sömürünün ve toplumsal eşitsizliklerin devam edeceğinin bilinciyle asıl olarak sandıklarda değil sokaklarda, üretim alanlarında kazanmak için mücadele etmeliyiz. Güçler arasında bir eşitsizlik olsa da elimizin en güçlü olduğu yer bildiğimiz yerdir, bizi daha kısa yoldan amaca götürecek en kısa yol bildiğimiz yoldur. En bildiğimiz yol ve yerler ise sokaklar, fabrikalar, tarlalar, madenler ve emek harcadığımız tüm diğer üretim alanlarıdır.

Sahte seçmene savcı koruması

Tek adam diktatörlüğünü tahkim etme yolunda adımlar atan AKP iktidarı 16 Nisan referandumunda yaptığı hileleri 24 Haziran seçimleri için de uygulamaya devam ediyor. Seçimlerde ittifak yapmanın önün açan tasarıyla, 16 Nisan referandumunda hayata geçirilen, mühürsüz pusula ve zarfların geçerli sayılması, sandıkların taşınması gibi uygulamalar yasallaştırılırken yıllar önce ölmüş

"seçmen"ler oy kullanmıştı.

Yeniden devreye sokulan seçim hilelerine düzen yargısı da yol veriyor. İstanbul Avcılar'daki bir apartmanın seçmen listesine, orada oturmayan 2 kişinin kaydedilmesi üzerine yapılan şikayete savcı "sana ne" karşılığını verdi.

Apartmentdaki bir dairede aynı soyadını taşıyan ancak orada yaşamayan iki kişinin kaydının görülmesi üzerine apart-

man sakininin Küçükçekmece Savcılığı'na yaptığı şikayeti kabul etmek istemeyen savcı, apartman sakinine "Sana ne sen evin sahibi misin?" diyerek şikayetini işleme koymamaya çalıştı.

Kızıl Bayrak'a konuşan şikayetçi, savcılıkta bunun bir seçim hilesi olduğu konusunda ısrar etmesi ve şikayetin işleme konulabilmesi için bir süre savcıyla tartışmak zorunda kaldığını belirtti.

AKP döneminde dışa bağımlılık arttı

İmalat sektöründe son 20 yılın dışa bağımlılık ve yatırım verileri, yerli üretimi teşvik etme ve yüksek teknoloji ürünlerine yönelme söyleminin lafta kaldığını, Türkiye'nin 'Sanayi 4.0' hedefinin çok uzağında olduğunu ortaya koyuyor. Sanayide düşük teknoloji sektörlerine yönelme ve girdi ile finansmanda artan dışa bağımlılık, TL'deki erime, cari açık ve enflasyonun da temel nedenlerini teşkil ediyor.

Eski Hazine Müsteşar Yardımcısı Hakan Özyıldız'ın aktardığı ve Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerinden yararlanarak hazırlanan kapsamlı bir çalışma, AKP'nin hükümet koltuğuna oturduğu 2002 yılından sonra dışa bağımlılıktaki artışı gösteriyor.

2002 ve 2012 yılları girdi-çıktı tablolarından yararlanılarak hazırlanan imalat sektörlerinde bağımlılık verilerine göre; gıda, içki ve tütünde 2002'de yüzde 4.7 olan dışa bağımlılık, 2012 yılında yüzde 10.5'e ulaştı. Kâğıt ürünlerinde bağımlılık aynı dönemde yüzde 17.8'den yüzde 26.9'a çıktı. Rafine petrol ve kok kömüründe yüzde 50.3'ten yüzde 68.2'ye, ana kimyasallarda yüzde 18.7'den yüzde 32.4'e, ana metalde yüzde 22.7'den yüzde 31.4'e, motorlu kara taşıtında yüzde 19'dan yüzde 29.5'e varan artışlar kaydedildi. Artış kaydedilmeyen sektörler sadece tekstil, kereste, metal eşya ve mobilya gibi düşük teknoloji sektörler.

1995-2015 arası dönemi kapsayan veriler, yatırımların çoğunun düşük ve orta düşük teknoloji sektörlerine yapıldığını gösteriyor. Yatırımlarda 2000'de yüzde 31.4 olan orta-yüksek ve yüksek teknoloji içeren sektörlerin payı, 2015 yılında yüzde 27.4'e düştü. 2003'te yüzde 1.3 olan imalat sektöründe toplam yatırımlar içinde yüksek teknolojinin payı, 2015'te yüzde 1'e geriledi.

Çöküşe sürüklenen Türkiye ekonomisi ve seçimler

D. Baran

Türkiye kapitalizminin 2017 yılındaki şişirilmiş büyümesi üzerinden ekonomiy-le ilgili atıp tutan AKP şeflerinin demagojileri kısa sürede sönuverdi. Erdoğan ve AKP'si, faşist partiyle kurduğu ittifakla seçimleri "ekonomik belirsizlik" gerekçesiyle erkene alarak ekonomideki kırılğanlığı açıktan itiraf etmiş oldu. Devamında da AKP şefi Erdoğan, "parlak tablo" övgülerini bir kenara bıraktı; söylemlerinde yüksek enflasyon, cari açık, döviz üçlüsünü düşürme vaatlerini de öne çıkarmaya başladı. Her ne kadar enflasyon-faiz ilişkisini tersten kurup burjuva ekonomistleri şaşkınlık içerisinde bıraksa ve faizi düşürme, ekonomik büyümeye odaklı politikaya devam etme hedeflerini dile getirirse de Erdoğan'ın söylemleri Türkiye ekonomisindeki krizi kabullendiğine işaret etti.

Erdoğan ve AKP'sinin krizi kabullendiğine dair bir diğer işaret de geçtiğimiz hafta TL'nin döviz karşısındaki değer kaybını bir üst boyuta taşıması sonrası, ekonomi bürokratlarının bir araya gelmesi ve hemen ardından finans merkezi Londra'ya uçmaları oldu.

İngiltere'de verdiği bir demeçte Erdoğan'ın ters söylemlerini sürdürmesinin ardından ise, Ekonomiden Sorumlu Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek yabancı sermayeye güven vermek adına şu açıklamayla devreye girdi: "Siyasi pragmatizm nihayetinde hakim olacak. Kural temelli piyasa ekonomisi ilerlemek için tek güvenilir seçenek. Sonuç olarak sağlam, ihtiyatlı politika çerçevesine bağlıyız."

ERDOĞAN'IN SÖYLEMLERİNDEN ÖTE YABANCI SERMAYE BAĞIMLILIĞI

Türkiye ekonomisinin kriz çanları git-gide daha da duyulur hale gelirken, Erdoğan "ters" söylemlerini sürdürse de, Türkiye kapitalizmi tek başına Erdoğan yüzünden çöküşe doğru sürüklenmiyor. O halde bu bunalımın kaynağında ne yer alıyor?

Bu sorunun yanıtını anlamadan önce, şu gerçeğin altını bir kez daha çizmekte fayda var: Türkiye ekonomisi, AKP şeflerinin "yerli ve milli" demagojilerine karşın -AKP öncesinde olduğu gibi- yabancı sermaye sayesinde ayakta durmuş, tam da yabancı sermayenin ülkeye akışı sayesinde rekorlar kırmıştır. 2001 krizinden IMF'nin verdiği kredi borçları ve dayattığı sosyal yıkım politikalarıyla kurtulduktan sonra, yabancı sermayenin akışı özel sek-

Bu bunalımlı tabloda erken seçim, "Türkiye kapitalizmine can simidi olacak" havası estirilerek gündeme getirildi. Ekonomi başta olmak üzere çok yönlü krizin itirafı anlamına gelen "baskın seçim", sonrasına ise büyük bir yıkıntı bırakacak. Sermaye çevreleri yeni rejimden ümitli olsa da, çelişkilerin ve kriz tablosunun altından kolay kolay kalkılamayacağı açıktır.

töre ve yatırımlara doğru devam etmiş, IMF borçları ödenirken, özel sektörün döviz borçları katlanmaya başlamıştır. Yabancı sermayenin hem sıcak para akışı hem de doğrudan yatırımlarıyla Türkiye ekonomisi bu dönemin ardından patlak veren 2008 krizini de "teğet geçmiş"; daha büyük bir çöküş, bizzat yabancı sermaye akışının devam etmesi sayesinde önlenebilmiştir. Şimdi ise ekonomi tam da bu musluğun kesilmesi durumuyla karşı karşıyadır.

KAPİTALİZMİN AŞIRI ÜRETİMİNİN VE ANARŞİSİNİN TÜRKİYE'YE YANSIMALARI

Kapitalizm, doğası gereği toplumun çıkarlarını değil piyasanın çıkarlarını esas alır. Üretimin sürdürülebilir olmasının esas kaynağı, sermayenin kendi kendisini büyütmesi, yani kârlarıdır. Bu ise, kapitalizmin dünya genelinde üretimi, ihtiyaç duyulanın da ötesinde büyütmesi sonucunu doğurur. Öyle ki, belli bir noktadan sonra kapitalizmin bu çelişkisi dünya genelinde yeni krizlere yol açar.

Kapitalizmin bu gerçeği, tekil ülkeler için bire bir yansımak durumunda değildir. Fakat dünyada görülen bu genel

eğilim, tekil ülkelere de farklı biçimlerde yansır, aşırı üretim farklı biçimler altında su yüzüne çıkar. Türkiye'ye yabancı sermaye akışının durulmasının temelinde de dünya genelinde yaşanan bu eğilim yatmaktadır.

Dünya genelinde "gelişmekte olan ülkeler" diye tabir edilen piyasalara ve ülkelere, bu ülkelerde kâr oranları daha yüksek olduğu için akan sermaye bu noktada da artık belli sınırlara dayanmıştır. Zira 2010 yılı sonrasında önce Akdeniz'in kıyısındaki Kuzey Afrika ve Güney Avrupa ülkelerinde, sonraki yıllarda da Brezilya, Rusya, Güney Afrika ekonomilerinde yaşanan çöküşler bu sınırları gözler önüne sermiştir.

Dünya genelinde emperyalist sermayenin bu eğiliminin bir diğer göstergesi de, ABD Merkez Bankası'nın 2015 yılı itibarıyla "faiz arttırma" kararı alması olmuştur. Bu, "gelişmekte olan ülke" piyasaları ve para birimlerinden sermayenin dolara yönelmesine, doların da değerlenmesine kapı aralamıştır. Elbette ki bu, dünya çapında bir çöküş yaşanmadığı oranda, keskin bir hamle olarak yaşanmamaktadır, fakat sermayenin aktığı ülkeler, en kırılğanından başlayarak ya-

bancı sermayenin kaçışıyla yüz yüzedir.

Türkiye kapitalizmi ise çok yönlü krizlerle birlikte 'zayıf halka' haline gelmiştir. İthalat bağımlılığı başta olmak üzere 'yapısal' sorunları ve ekonomik göstergelerdeki kötüleşmelerin yanı sıra; dış politikada açmazını büyüten çelişkili politikalar, rejim krizinin darbe girişimiyle birlikte devlet krizi şeklinde su yüzüne çıkması, toplumda büyüyen huzursuzlukla toplumsal hareketliliğin patlama potansiyeli vb... Türkiye'yi 'zayıf halka'lar arasına adım adım sürüklemiştir. Özü itibarıyla bütün bu tablonun sorumlusu "yabancılar ekonomiyi de bize darbe yapmak istiyor" diyen Erdoğan ve AKP'sinin 15 yıldır yabancı sermayeye büyük uyum içerisinde yürüttükleri uygulamalardır.

SERMAYE İÇİN AÇILAN MUSLUKLAR VE EKONOMİDEKİ ÇELİŞKİLER

Darbe girişimiyle birlikte yaşanan ufak çaplı ekonomik krizin ardından AKP iktidarı sermaye hareketinin devamı için teşviklerini sınırsızca hayata geçirmiş, OHAL rejimiyle toplumu baskı altında tutarak sömürüyü yoğunlaştırmış ve sermayeye güven vermeye çalışmıştır. Ser-

mayeye sunulan teşviklerin başında, kredi garanti fonu uygulaması başta olmak üzere sermayeyi 'canlandırma' adımları gelmiştir. Bunun sonucunda karşı karşıya kalınan kriz, iç tüketimi ve piyasayı şişirip büyütürken aşılına çalışılmış, sermayeye sunulan teşviklerle bütçe hoyratça kullanılmış, artan kredilerle borçlar büyümüştür.

Ayrıca Türkiye kapitalizminin çarklarının dönmesinde önemli bir yeri olan, ithalata dayalı ihracat ve inşaat sektörü de 'şahlandırılmaya' çalışılmıştır. Bütün bu teşvikler, özel sektör borçlanması artışını körüklemiş, iç tüketimdeki hareketlilik de enflasyonu yükseltmede etkili olmuştur. Bunların yanı sıra dövizin TL karşısında değerinin artmasıyla birlikte, döviz borçlarının geri döndürülemez riski büyümüştür. Aynı zamanda, ekonominin bağımlı olduğu ithalatta ve özellikle de enerji ithalatında (petrol fiyatlarının da artışıyla) değer bazındaki büyüme, hem enflasyona hem de cari açığa olumsuz yansımıştır. Özellikle inşaat sektörü bu tabloda büyük bir krizle karşı karşıyadır. Bir yandan AKP iktidarının ve sermayenin kolay yatırım alanı olarak gördüğü, diğer yandan tam da kâr oranlarının yüksek olmasından dolayı sermayenin iştahını açan inşaat sektörü; konut fiyatlarında düşüş, ithal edilen hammadde fiyatlarında artış ve satışlarda düşüşler gibi etkenlerle çöküşe doğru yol almaktadır. İnşaat firmaları iflas ilan etmeye başlamıştır.

Ekonomik göstergelerin bu şekilde bozulmasına ek olarak, Türk sermaye devletinin stratejik müttefiki ABD ve İsrail ile AKP iktidarı arasında su yüzüne çıkan sorunlar ve bölgedeki hegemonya mücadelelerinin tarafları ile kurulan çapraşık ilişkiler de temel bir sorun alanıdır. Öyle ki, bölgede hegemonyası zayıflayan ve bunu geri kazanabilmek için saldırgan hamlelerde bulunan ABD ve İsrail, bölgede gerilimi tırmandırıp taraflar arasındaki çatışmayı keskinleştirdikçe Türkiye kapitalizminin açmazı derinleşmekte, bu da dolaysız olarak döviz kurlarına ve TL'deki değer kaybına yansımaktadır. Ayrıca Türkiye'nin müttefikleriyle olan sorunlarının da ötesinde bölgede 'zayıf halka' durumuna düşmesi de TL'yi vurmaktadır. ABD'nin Suriye saldırısı, büyükelçiliğini Kudüs'e taşıması, İran'la nükleer anlaşmadan çekilmesi doları 3,70 TL seviyelerinden 4,5 TL'ye kadar yükseltmiştir. 2018 yılında ise TL dolar karşısında yüzde 20'ye yakın değer kaybetmiştir.

Bütün bunlar, sıcak paranın Türkiye'den kaçışına doğrudan yansımış, TC Merkez Bankası'nın (MB) Şubat ayı ödemeler dengesinde birkaç yüz milyon dolar mertebesinde olan net çıkış, Mart ayında ise 1,5 milyar dolara dayanmıştır. Kısa dönemli kaçışların, ekonomideki bozuk tablo ve çok yönlü krizle birlikte artarak sürmesi beklenirken, Türkiye kapitalizmi açısından daha büyük istikrar arz eden ve 2017 yılını düşüşle geçiren

yabancı doğrudan yatırımlar, 2018 yılında da düşüşüne devam etmektedir.

SEÇİMLER SONRASINDA "HER ŞEY GEÇECEK" Mİ?

Bu bunalımlı tabloda erken seçim, "Türkiye kapitalizmine can simidi olacak" havası estirilerek gündeme getirildi. Ekonomi başta olmak üzere çok yönlü krizin itirafı anlamına gelen "baskın seçim", sonrasına ise büyük bir yıkıntı bırakacak. Sermaye çevreleri yeni rejimden ümitli olsa da, çelişkilerin ve kriz tablosunun altından kolay kolay kalkılamayacağı açıktır. Zira Türkiye kapitalizminin ithalat ve yabancı sermaye bağımlılığı başta olmak üzere çelişkilerini derinleştiren etkenlerle yukarıda değinilen çok yönlü açmazlar, "yapısal reform" diye tabir edilen adımlarla kolayından ortadan kaldırılamaz. Ayrıca, söz konusu 'yapı', ihracatçı burjuvazi ve asalak finans burjuvazisinin de kârlarını katladığı bir ortama hizmet etmektedir. 24 Haziran Cumhurbaşkanlığı Seçimleri ile sermaye iktidarının başına gelecek ve yeni rejimde sermayenin demir yumruğu olacak herhangi bir kimsenin, Türk büyük burjuvazisine ve emperyalist efendilerine kâr sağlayan bu yapının çıkarlarına ters düşecek bir adım atması söz konusu bile olamaz.

Sermayenin çıkarlarına ters düşmeden atılabilecek sözde "köklü adımlar" ise büyük çöküş ve altüst oluşlar yaşanmadan kolayından harekete geçirilememiştir. Bu salt Türkiye'ye özgü bir gerçek değil, eşyanın doğasına ve kapitalizmin yasalarına da aykırıdır. Türkiye tarihi; '60 ve '71 darbelerinin yanı sıra, esas olarak 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi ve 2001 ekonomik krizi bunlara örnek verilebilir.

Kısacası seçim sonrasına devredilen ekonomik ve sosyal bunalım, yeni dönemde Türkiye kapitalizmini daha büyük bir çöküşle yüz yüze bırakmaktadır. Bu krizi ağırlaştırıcı köklü sorunların çözüm yolu ise, sermaye açısından farklı, işçi sınıfı ve emekçiler açısından farklıdır. Komünistlerin 24 Haziran seçimleri üzerine ortaya koyduğu şu değerlendirme, işçi sınıfı açısından çözüm yolunun çerçevesini en özlü haliyle ortaya koymaktadır:

"...Seçimlerin ardından karşı karşıya kalacak olan, bir bütün olarak sermaye düzeni ile işçi sınıfı ve emekçilerdir. Seçimlerin sonucu ne olursa olsun, kazananların ilk işi, ekonomik-mali krizin birikmekte olan faturasını işçilere ve emekçilere ödetmek olacaktır. Dinci-faşist iktidar bunu sürmekte olan baskı ve zorbalığın dozunu iyice artırarak yapacaktır. Düzen muhalefeti ise aynı şeyi, 'normalleşmeye geçiş', 'demokrasinin onarımı', 'adaletin yeniden tesisini' vb. aldatıcı söylemlerin gürlüğüyle örtmeye çalışarak yapacaktır. Devrimciler ve toplumsal muhalefet güçleri bu gerçeği göz önünde bulundurarak, seçimlerden çok, sonrasına hazırlanmalıdırlar."

Saçılan vaatler, oluşturulan yanılsamalar

Her seçim dönemi olduğu gibi erken seçimlerle içine girdiğimiz bu dönemde de televizyon ekranlarından, miting alanlarından, basın demeçlerinden vaatler saçılıyor...

Yok asgari ücret 2 bin küsur olacakmış, yok tüm işsizlere en az bin TL'den başlayan ücret bağlanacakmış. İhtiyaca kadar elektrik, su, doğalgaz ise ücretsiz...

Varlık fonu kapatılacak! 50 bin TL'ye kadar olan kredi borçlarının faizi sıfırlanıp yeniden yapılandırılacak! Çiftçiye daha fazla teşvik! Köprüler ücretsiz olacak!

24 Haziran'da gerçekleşecek erken seçimle birlikte iktidarını elinde tutmaya çalışan AKP gibi düzen muhalefeti de kolları sıvamış durumda. Yukarıdaki vaatlerin bir kısmı burjuva muhalefetten bir kısmı muhalefetin reformist kanadından. Hangisini hangisinin söylediği önemli değil.

İşçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin unutmaması gereken önemli bir nokta var. O da şudur ki, kriz içinde debelenen, yükselen dolar, avro değerleri, benzin fiyatları ile ekonominin ters yüz olduğu, batmak üzere olan bir ülke var ortada. Kim gelirse gelsin böyle bir ülkeyi teslim alacak. 2018'in ilk ayında Türkiye'yi değerlendiren *Economist* dergisi ne demişti Türkiye için; "Türkiye ekonomisinin yakıtı bitiyor!" Dünya bir ekonomik kriz içerisinde, Türkiye de krizden en çok etkilenen ülkelerden birisi. Uluslararası Finans Enstitüsü'nün incelemesine göre, Türkiye'nin 20 göstergeden 8'ine kırmızı alarm veren en kırılgan iki ülkeden biri olduğu ifade edildi.

Büyüdük de büyüdük diye övgülerle geçti koca bir yıl. Türkiye ekonomisi %11,1 büyüdü diye yaygara koparıldı. Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi, "ekonomimiz uçtu" dedi. İşçi ve emekçiler açısından alım gücünün düşmesini, ücretlere gelen en yüksek zammın bile iki günde elektriğe, suya, gıdaya vb. gelen zamlarla hiç olduğunu yaşadık. Demek ki işçi ve emekçiler için büyüyen bir ekonomi yok.

Kapitalizm var olduğu sürece krizin

yok olması mümkün değildir. Kapitalizm var olduğu sürece kriz durumu hep vardır, sadece buhrana dönüştürülen süreçler dönem dönem yaşanmaktadır. "Kapitalizm dünya genelinde krizi yeniden ve yeniden üretmektedir. Kapitalist üretim tarzının temel çelişkisi, belirli dönemlerde kendisini krizlerle ortaya koymaktadır. Kapitalist devletlerin son dönemde sosyal yıkım saldırılarına hız vermesinin gerisinde, kapitalizmin bu yapısal sorunu yer almaktadır. Bir kez daha fatura işçi ve emekçilere kesilerek, kapitalizmin bu temel çelişkisi paspas altına itilmeye, kriz ötelenmeye çalışılmaktadır." (Kızıl Bayrak, Krizi manipülasyonla yönetme çabası)

Kapitalizme dokunmadan, kapitalizme karşı mücadele etmeden krizin sonuçlarına karşı da tutarlı bir mücadele ortaya konamaz. Yama ile, boya ile kapitalizmin vahşiliğinin üstünün örtülecek bir yanı kalmamış durumda.

Seçim süreçleri burjuva partilerinin sahte vaatler yaydığı, hükümetin dünyaptıklarını unutturmaya çalıştığı, burjuva muhalefetin ise toplumu kendisine yedeklemek için varını yoğunu ortaya koyduğu dönemdir. Reformist sol ise seçimler dönemini yaşadığımız sömürü düzenini sağından solundan tutup da nasıl tamir edilebilir, biraz daha iyileştirmelerle yaşanabilir kapitalizmi nasıl yaratırız yanılsamasını topluma yayar bu süreçte. Son dönemde ise hepsinin odaklandığı şey AKP iktidarını alaşağı etmek! Ama bu olmazsa da en azından geriletmek.

Seçimler dönemi işçi ve emekçilerin, toplumun aslında her kesiminin politik tartışmalara en açık olduğu dönemdir. En çok siyaset konuştuğu, tartıştığı süreçlerdir. Neden böylesi politikaya açık, tartışmaya meyilli olduğu bir dönemi bu düzenin teşhiri ile değerlendirmeyelim? Neden bu sistemin çıkmazlarını anlatmalıyız? Neden insanca yaşanabilir eşit ve özgür bir dünyayı anlatmalıyız? Neden işçi ve emekçilerin sosyalist iktidarını kurma mücadelesini büyütülmeyelim?

Z. İNANÇ

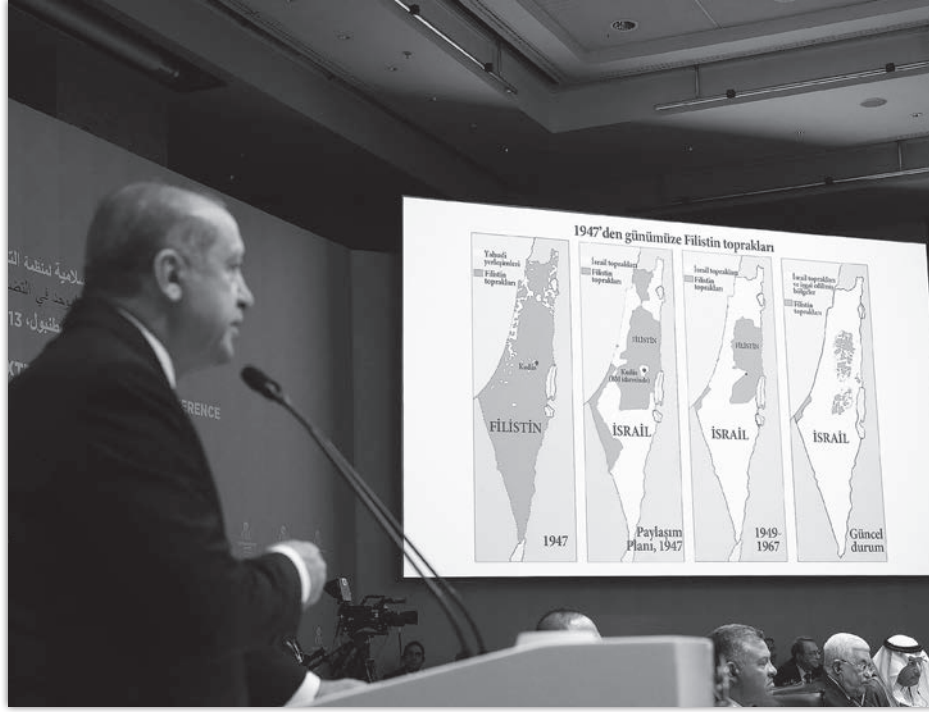
İİT zirvesinden yansıyan Kudüs demagojisi

AKP şeflerinin, İsrail'in Filistin'e yönelik katliamı üzerinden kendi şovlarını yapma hevesleri bir kez daha su yüzüne çıktı. İşbirlikçisi oldukları ABD ve İsrail'e karşı elle tutulur hiçbir adım atmayan AKP iktidarının demagojik söylemleri son olarak da İstanbul'da toplanan İslam İşbirliği Teşkilatı'nın (İİT) "Kudüs Zirvesi"nde ayyuka çıktı.

ABD ve İsrail'i 'sert' sözlerle kınayan Erdoğan, İsrail'in işgalini tanıyan "iki devletli çözüm" politikasına dair ABD ile yaptığı "olumlu" görüşmelere şu ifadelerle atıfta bulundu: "Benim anlamadığım bir şey var. Trump cumhuriyetçidir değil mi? Önceki Bush? O da cumhuriyetçiydi. Fakat önceki Bush, özellikle de bana şu ifadeyi kullanmıştır; 'İki devletli çözüme ne diyorsunuz?'. 'Evet' diyoruz ve Colin Powell'e benim yanımda talimat verdi, 'bu işi bizzat sen takip edeceksin.' O gün bugündür bakın, o cumhuriyetçi böyle söyledi ama şimdiki cumhuriyetçi maalesef işgalden yana oynuyor."

ABD'ye her gittiğinde, siyonizmin dayandığı maddi gücün arkasındaki para babalarının, sermaye lobilerinin ve "düşünce kuruluşları"nın kapısını çalan ve destek dilenen Erdoğan "haysiyet sahibi Musevilere" de ikiyüzlüce şöyle seslendi:

"Siz siyonist değilsiniz. Dolayısıyla siyonistlerden sizi ayırt etmek istiyorum. Bunlara karşı tavrınızı yükseltin. 'Yalnız kendim içinsem ben neyim, şimdi değilse ne zaman?' 8 aylık bebeklerin tekerlekli

sandalyedeki insanların katledilmesine şimdi karşı çıkmayacaksanız ne zaman karşı çıkacaksınız? İsrail'in devlet terörünü daha ne kadar uzaktan izleyeceksiniz? Sizi temsil iddiasındaki yöneticilerin katliamlarını örtmek için tüm dünyaya yalan söylemesine daha ne kadar sabredeceksiniz?"

İİT ZİRVESİNİN İFTAR MENÜSÜNDE COCA COLA

Dinci-gericiliğin İsrail karşıtlığının sırf söylemde olduğu, İİT zirvesinde de bir

kez daha gözler önüne serildi. Kuruluşundan bu yana, ABD emperyalizmine ve İsrail siyonizmine karşı hiçbir işlevi olmayan İİT'nin 18 Mayıs günündeki zirvesinde, 'iftar menüsü'nde Coca Cola ikram edildiği öne sürüldü.

Zirvede görevli bazı basın çalışanları, Coca Cola bulunan menüden fotoğrafları sosyal medyada paylaştı.

Geçtiğimiz yıl yaz aylarında Isparta'da Anadolu Grubu bünyesinde Coca Cola fabrikasının açılışına katılması da Erdoğan'ın "İsrail karşıtlığını" gözler önüne sermişti.

Yenikapı mitingi sonrası Ceyhan'dan İsrail'e petrol sevki

AKP iktidarının Filistin ikiyüzlülüğü, İsrail'le kurduğu işbirliği ve yaptığı anlaşmalara dair hiçbir adım atmasıyla ortaya serilmiş bulunuyor. AKP şefleri, son katliamın ardından sert sözlerle ABD ve İsrail karşıtlığını dile getirse de, bu iki efendisine karşı somut hiçbir adım atmadan, mitingler düzenleyerek işçi ve emekçilerin Filistin sorunu konusundaki duyarlılığını istismar ediyor.

Dinci-gerici iktidarın ikiyüzlülüğünün son örneği İsrail'e devam eden petrol sevkiyatıyla ortaya serildi. Son sevkiyatın ise Yenikapı'da sözde "İsrail karşıtı" mitingin düzenlendiği 18 Mayıs'ta yapılması, AKP iktidarının ve Türk sermaye devletinin riyakarlıkta sınır tanımadığının göstergesi oldu.

TankerTrackers.com'un sosyal medyada paylaştığına göre, 18 Mayıs günü akşam saatlerinde POLIEGOS isimli petrol tankeri, sevkiyat için Ceyhan limanından yola çıktı. Geçmiş sevkiyatlarını, rotasının son durağını Mısır'ın Port Said limanı göstererek İsrail'in Ashkelon limanına yapan tanker, yola çıktıktan bir gün sonra yine Port Said'e değil Ashkelon'a doğru yöneldi. 1 milyon varil petrol taşıdığı belirtilen tankerin bekleyişi sürüyor.

Türk sermaye devleti geçtiğimiz ay da Ceyhan'dan İsrail'e 1 buçuk milyon varil petrol sevkiyatı gerçekleştirmişti.

Hakkari Valiliği'nin seçim oyunları başladı

1 Kasım 2015'te olduğu gibi bu seçimde de Kürdistan'da seçim bölgeleri ve sandıkları üzerine hile ve yaptırımlar bekleniyordu. Sandık birleştirme ve taşıma üzerine yapılan düzenleme ile hile ve yaptırımlara "yasal" bir nitelik kazandırıldı.

Bu "yasal" hileye göre ilk hamleyi yaklaşık 150 bin kayıtlı seçmenin bulunduğu Hakkari Valiliği yaptı.

Hakkari Valiliği, baskın seçimlerde 134 köy ve mahalledeki sandıkların 38 ayrı yere taşınması ve birleştirilmesi için YSK'ya başvuru yaptı.

Demirtaş davasının "gizli tanığı" sahte çıktı

HDP'nin cumhurbaşkanı adayı Selahattin Demirtaş'ın yargılandığı dava dosyasında yer alan "MERCEK" kod adlı gizli tanığın gerçekte olmadığı, sahte olduğu, savcılığın mahkemeye yazdığı yazıyla ortaya çıktı.

Savcılığın yazdığı belgeyle birlikte 6-8 Ekim eylemleri üzerinden yapılan kara propagandayla ilgili düşünceleri Demirtaş'ın sosyal medya hesabında yayınladı.

Demirtaş mesajında şu ifadeleri kullandı:

"Tutukluğuma gerekçe yapılan sözde delillerin tamamının sahte olduğu, hepsinin FETÖ savcıları tarafından uydurulduğu ortaya çıktı. Ama herkes halen üç maymunu oynuyor.

Örneğin, 2012'de Cemaat savcılarınca uydurulan (ki bunlar şu anda tutuklu) MERCEK adlı sözde gizli tanığın beyanla-

rını, sırf ben tutuklanayım diye bu dönemin savcıları da dosyama koydular.

Ama yargılandığım mahkeme, MERCEK denen gizli tanığın tüm beyanlarını Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'ndan isteyince gerçek ortaya çıktı. Beni tutuklatmak için bu sahte FETÖ delilini dosyama koyan aynı savcılık, bu defa da 'böyle bir gizli tanık beyanı yok' diye cevap yazdı.

Hani uydurma FETÖ delilleriyle mağdur olanların davaları düşürülüyordu?"

Sahte tanık üzerine bu açıklamaları yapan Demirtaş devamında 6-8 Ekim olayları üzerine yapılan kara propaganda karşı şunları söyledi:

"Ayrıca, 6-8 Ekim nedeniyle hakkımda şiddetli tahrik veya suç işlemeye azmettirmekten açılmış ne bir soruşturma ne de bir dava vardır.

Çünkü yapılan savcılık soruşturma-

sında 6-8 Ekim'e dair tek bir çağırım veya açıklamam bulunmamıştır. Bulunmamıştır, çünkü yoktur. Bu konuda bana atılan iftiralar siyaseten beni karalama amaçlıdır. Ben 6-8 Ekim nedeniyle yargılanmıyorum, öyle bir suçlamadan tutuklu da değilim."

DEMİRTAŞ'IN TAHLİYE TALEBİNE RET

Öte yandan Demirtaş'ın cumhurbaşkanı adayı olmasının ardından tahliyesi için yapılan başvuru reddedildi. Avukatlarının yaptığı talep 21 Mayıs günü "adli kontrol şartlarının yetersiz kalacağı" gerekçesiyle reddedildi.

Demirtaş'ın avukatları henüz resmi sonuç kendilerine ulaşmadan Anadolu Ajansı'nın (AA) "talep reddedildi" diye haber vermesini teşhir ederken AA'nın karar mekanizması gibi çalıştığını ifade etti.

Direnışteki Flormar işçileri: Ölmek var dönmek yok!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'ndeki (GOSB) Flormar fabrikasında Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için 115 işçi işten atılmıştı. 15 Mayıs gününden beri fabrika önünde direnişte olan işçilerle çalışma koşullarını ve kendilerini sendikalaşmaya iten sebepleri konuştuk, direniş sürecine ilişkin düşüncelerini aldık.

8 yıl boyunca Flormar'da çalışan **Pinar Koca**, 3 yıl boyunca çalıştığı işletme bölümünde hiç zam alamadığını, bunun nedenini sorduğunda ise yaptığı işin önemsiz görüldüğü cevabını aldığını söyledi. Bunun üzerine zam alabileceği bir bölüme geçmek istediğini ancak 6-7 ay boyunca imalat bölümüne alınmadığını anlatan Koca sözlerini şöyle sürdürdü: *"8 yıl boyunca çalışmamın tek sebebi de, daha doğrusu buradaki insanların o kadar yıl çalışmasının sebebi, arkadaş ortamı. Arkadaş ortamı çok iyi oluyor, anlaşabiliyorsunuz ama Flormar öyle bir şirket ki emeğinin karşılığını vermiyor. Sen istediğin kadar çalış, istediğin kadar didin emeğinin karşılığını kesinlikle sana vermiyor."*

"ZAM İSTEDİK VERMEDİLER, SENDİKALI OLDUK İŞTEN ATTILAR"

Flormar'da çalışan işçilerden çok fazla üretim yapmalarının beklendiğini ancak zam istendiğinde işlerin kötü olduğu cevabını aldıklarını anlatan Koca, zam vakti geldiğinde de beyaz yakalıların ortada görünmeyerek zam dönemini atlatmaya çalıştıklarını belirtti.

Flormar'daki kadın işçiler oturarak çalıştıkları için işlerinin hafif görüldüğünü ifade eden Koca *"Her işin kendine göre bir ağırlığı var. Mesela ben imalatta çalışıyordum, ağır bir iş. 20 kilo kaldırmam gerekiyor, ayakta çalışıyorsun, sürekli yer değiştiriyorsun. Orada bile ben hakkımı alamadım. Zam istedik vermediler. Sendikaya üye olduk, ben 21'inde üye oldum, beni 23'ünde işten çıkardılar"* diye konuştu.

Patronun çok gaddar olduğunu ve işçileri düşünmediğini sözlerine ekleyen Koca, ilk olarak kendisinin arasında olduğu 12 işçinin işten atıldığını, diğerlerinin de kendilerine selam verdiği, alkışladığı için işten çıkarıldığını söyledi.

"FLORMAR'DA ÇALIŞMAK İSTEYEN SENDİKA GELDİKTEN SONRA GELSİN"

İşten çıkarılırken tazminatını alacağı ve işsizlik maaşından yararlanacağı söylenmesine karşın hâlâ tazminatını ala-

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Flormar fabrikasında Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için 115 işçi işten atılmıştı. 15 Mayıs gününden beri fabrika önünde direnişte olan işçilerle çalışma koşullarını ve kendilerini sendikalaşmaya iten sebepleri konuştuk, direniş sürecine ilişkin düşüncelerini aldık.

madığını belirten Koca, 85-90 arkadaşlarının ise iş kanununun 25/2 maddesiyle işten atıldığı için tazminatlarını alamadığını aktardı. Birçoğunun ev geçindirmek zorunda olduğuna, çocukları olan veya hamile olanların aralarında olduğuna dikkat çeken Koca fabrika yönetimi için *"O kadar zalim ki sadece kendi sermayesini düşünüyor"* dedi. İşten atılan işçilerle hâlâ çalışan işçilerin bağı koparmaya çalışan yönetimin birçok yönetime başvurduğunu söyleyen Koca şunları aktardı: *"Servisleri içeriye aldılar, gündüz ve gece servisine içeride inilip biniliyor, bizi görmüyorlar. Artık o duruma getirdiler artık çitlere dikenli tel taktılar, kapı normalde kısıydı onu uzattılar. Yaptıkları bir ton şey var işçilere karşı. Ama ben yaklaşık 2 ay önce senin şirketinde çalışıyordum ve ben sana para kazandırıyordum, sen de bana veriyordun ama ben hakkımı alıyordum. Eğer Flormar'da çalışmak isteyen bir arkadaş varsa sendika geldikten sonra gelsin. Normal şartlarda gelmesin çünkü en fazla çalışacağı bir haftadır ya da iki haftadır. Daha sonra zaten çıkıyorlar. Şu anda zaten burada gördüğünüz bütün insanlar hepsi iki yılın*

üstünde kadrolu elemanları. Kadrosuz elemanların hepsi içeride. Çok az var, 15-20 tane var, diğerlerinin hepsi kadrolu."

Sendikaya üye olduktan iki gün sonra yanına gelen vardiya sorumlusunun *"Montunu falan çıkar, hiçbir şeyin burada kalmasın, çabuk hemen çık. Cep telefonunu falan da al"* dediğini, kapıdan taksiye bindirerek kendisini gönderdiğini ve işten atıldığını söyleyen Koca, yönetimin *"Ben bu 12 insanı çıkarırsam gözleri korkar, sendikaya üye olmaktan geri çekilirler"* diye düşündüğünü aktardı. *"Ama bizi işten çıkardıkları an bizim arkadaşlarımız daha çok bizim yanımızda oldu"* diyen Koca kendilerini destekleyen, selam veren işçilerin grup grup işten çıkarıldığını belirterek, yönetimin sendikalaşmaya karşı tutumunu şöyle anlattı: *"Bölüm bölüm dolanıyorduk. Bizi böyle yan yana gördüklerinde 'Sen, sen orada ne yapıyorsun, ayrılın' falan diyorlardı. Bizi bu duruma getiren buradaki arkadaşların birliği, beraberliği. Ben pişman değilim. Sendika gelecek o fabrikaya ve biz oraya gireceğiz."*

"SENDİKA GELECEK, BU KADAR"

Son olarak eklemek istediği bir şey olup olmadığını sorduğumuz Koca şunları belirtti: *"Bunların bir reklamları var, 'Kızlar her şeyi yapar' diye. Bu fabrikanın yüzde 80'i bayan. Hemen hemen 250 bayan çalışıyor fabrikada. Sen kendi şirketinin bünyesinde bayan çalıştırıp şöyle bir reklam veriyorsun 'Kadınlar her şeyi başarır' diye. Senin bu işten çıkarttığın elemanların yarısı da bayan, en azından bir 70 tanesi. Kızlar her şeyi başarır diyoruz. Sen bizi nasıl kapının önüne koyduysan biz o sendikayı oraya getireceğiz. Olmadı biz mahvolduk fabrika da mahvolacak. Olmadı kepengi kapatır gider. Olmasındansa kepenk kapatsın gitsin. İçeride bizim arkadaşlarımız var ama onlar da çok zor durumdadır. İçeride 115 işçi eksik, onlara baskı yapılacak adet çıkartın üretim yapın... Sendika olduğu için çok fazla üzerine gitmiyorlar. Ama bir ay, iki ay sonra vazgeçecekler diye düşündükleri için baskı yapmaya başlayacaklar. Onların da gerçekten akli başına gelecek. 'Keşke diğer arkadaşlarımızın yanında olsaydık' diyecekler ki*

İçeride de gerçekten yanımızda olmak isteyip de olamayan birçok insan da var. Maddi durumu gerçekten çok kötü, eşi çalışmıyor... Gidemiyor çünkü ondan başka çalışan yok ya da 100-200 bin TL borcu var. Ama dışarıdaki arkadaşlarla biz nasıl birlik-beraberlik içindeyse içerideki arkadaşlarla da öyleyiz. Hiçbir şekilde içerideki arkadaşlara hakaret yok, onlar bizim arkadaşımız. Sendika gelecek içeriye gireceğiz ve çalışmaya devam edeceğiz. Bu kadar."

Özkan Salman isimli işçiye işten atılmalarına "Bu ülkede hakkın hukukun olmadığının açık bir göstergesidir" diyerek tepki gösterdi ve şunları söyledi: "İşten atılma nedenimiz sadece anayasal hakkımızı kullanmak istememiz. Bir sendikaya üye olup buradaki yaşam ve çalışma koşullarını düzeltmek istememiz. Sadece bundan dolayı da kapı önüne konulduk. Tabi bu ramazan ayında çoğunluğumuz aile geçindiren, ev geçindiren insanlarız. Çocuklarımız var. Tabi ki zor. Ama şöyle bir şey söyleyeyim; yılmadan, bu mücadeleyi kazanana kadar direnmeye devam edeceğiz. İşçilere tek çağrım direnmek. İçerideki arkadaşlarımız içeride biz dışarıda, birlikte direne direne kazanacağız."

"SENDİKALAŞMA NEDENİMİZ ARKADAŞIMIZIN ONURU VE GURURU"

10 yıldan fazladır Flormar'da çalışıp da asgari ücret alan arkadaşlarının olduğunu belirten **Emrah Daşdan**, "Türkiye'de şartları birçoğumuz da biliyoruz ki asgari ücretle artık geçinmek neredeyse zorluktan da çıktı. Asgari ücret alan insanlar Türkiye'de yoksulluk seviyesinin altına da altında" dedi. 13 yıldır Flormar'da çalışan bir arkadaşlarının böbrek yetmezliği sorunu yaşamaya başladığını anlatan Daşdan şunları söyledi: "Ondan sonra da içerideki baskılara dayanamayıp, zaten yüksek tansiyonu vardı, beyin kanaması geçiriyor, 10 gün yoğun bakımda kalıyor. Şu anda sol tarafı yüzde 90 felç durumda. Bizi sendikalaşmaya götüren en büyük neden de artık kendimizden vazgeçtik, o felç olan arkadaşımızın onurunu, gururunu ayaklar altına alan yönetimi buradan gönderip huzurlu bir şekilde çalışmak istememiz. Artık asgari ücretle çalışmaktan bütün insanlar gibi bizler de bıktık."

El ele vererek Petrol-İş Sendikası'nda örgütlendiklerini, yönetimin öğrenmesi üzerine de gruplar halinde işten atıldıklarını ifade eden Daşdan, "Durmuyoruz direnmeye devam ediyoruz. Dediğim gibi o arkadaşımızın gururu için, sonra da kendi ekmeğimiz için... Çok fazla bir şey istemedik biz. Sadece içtiğimiz çorbanın yanına azıcık tavuklu pilav da koyalım istedik. Ama yönetim bunu bize çok gördü" diye konuştu.

Kapı önünde direnenleri selamlayan veya alkışlayan arkadaşlarının kameyalardan tespit edilerek işten atıldığını

ve içeride de baskının devam ettiğini belirten Daşdan, sendikalaşmayla ilgili çalışma bakanlığından onay gelmeden önce de yöneticilerin kendileriyle tek tek görüşerek "bu işten vazgeçmeleri yoksa tazminatsız olarak işten atılacakları" yönünde tehdit ettiğini ifade etti. İşten atmalara karşın kendilerine katılmak isteyen arkadaşları olduğunu ancak fabrika içerisinde de sendikalı işçilerin olması adına şimdilik beklediklerini anlatan Daşdan, sendikalaşma sürecinde çalışma bakanlığından gelen memurların fabrikaya alınmamasına tepki gösterdi.

"Bugün yedinci gün, yedi olmaz 70 olsa da fark etmez biz bugün Flormar'ın kapısında. İçerideki arkadaşlarımızla yan yanayız. Ölmek var dönmek yok. Petrol-İş'in bayrağını Flormar'ın bahçesine en kısa zamanda dikmeyi planlıyoruz" diyen Daşdan, atılan işçilerin yerine taşeron işçisi alma planlarının tutmayacağına çünkü kendilerinin uzun süredir çalışan kalifiye işçiler olduğunu anlattı.

Yönetimin işçileri bölmek için kendilerinin içeride kalan işçilere hakaret ettiklerini iddia ettiğini aktaran Daşdan "Burada bir yönetici kendisi içeride ne yaptı artık bilmiyoruz ama kafasını yarmış beni dövdüler, darp raporu alacağım, bu işe artık kan bulaştı diye tehditler başladı. Biz bunlara gülüyoruz" dedi.

"10 GÜNDE ÇOK ŞEY KAZANDIK"

"Sağduyulu bir şekilde anayasanın bize verdiği hakkı kullanıyoruz. Sendikalaşmak haktır, bu haktan da kimse bizi mahrum edemez. İnşallah en kısa zamanda sendikayla birlikte fabrikanın içerisine davullarla zurnalarla gireceğiz. Bir şeyleri kaybetmeden bir şeyleri kazanıyorsun" diye konuşan Daşdan sözlerini şöyle sonlandırdı: "Burası olmazsa 1.600 TL'ye başka yerde olur ama nedir, çocuklarımıza zamanı geldiğinde onurlu gururlu nasıl yaşanacağını söyleyeceğiz. İçerideki bazı yöneticiler de onursuz ve gurursuz nasıl yaşanacağını çocuklarına öğretsinler. Bizler daha 30 yaşındayız ama 30 yaşın içerisinde emin olun 10 gündür birçok şey kazandım, beynime yazdım. Biz bunu ramazanın sonuna kadar sürdürmeyi bitirmeyi planlıyoruz çünkü artık dayanacak güçleri kalmadı. İçeriden haberleri alıyoruz. Fabrikanın doktoru kutulama yapıyor. Fabrikanın üretim müdürü bilmem ne makinesini çalıştırıyor. Fabrikanın Ar-Ge müdürü başka bir makineyi çalıştırıyor. Tabi buradan işçileri çıkartarak kendi bacalarına siktılar. Burası kimsenin babasının çiftliği değil. Biz insanca yaşamak istiyoruz dedik, insanca çalışmak istiyoruz dedik, insanca ekme yemek istiyoruz dedik. Biz bunlardan yarım ekme istedik vermediler, o ekmeği onlardan bir ekme olarak söke söke alacağız."

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Flormar'da işten atma saldırısına karşı direniş

Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için onlarca işçinin işten atıldığı Flormar'da 15 Mayıs'ta başlayan kapı önü direnişi coşkulu bir şekilde sürüyor. Gebze Organize Sanayi Bölgesi (GOSB) içerisindeki fabrikadan atılan 115 işçi, fabrika önündeki bekleyişleri sırasında öğle molası için bahçeye çıkan işçilere sesleniyor. Birlik olma çağrısı yaparak, yasal hak olan sendikaya üye olmanın işten atılmaya karşılaşmasına tepki gösteriyorlar.

Fabrika yönetiminin direnişteki işçilerle içerideki işçilerin bağı koparmak için kapıya branda çektiği ve fabrikanın etrafındaki çitlerin üstüne jiletli tel taktığı görüldü. Polislerin fabrika bahçesinde çekim yapması da dikkat çekti. Konuştuğumuz işçiler, kendilerine selam veren işçilerin dahi kamera görüntülerinden tespit edilerek "ahlaksızlık, ortalığı karıştırma" bahanesiyle 25/2 maddesiyle işten atıldığını, atılan işçilerin yerine taşeron işçilerinin alındığını anlattılar.

BDSP: İŞGAL GREV DİRENİŞİ!

Çevredeki araçların da korna çalarak destek verdiği işçileri direnişin 7. gününde (21 Mayıs) Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ziyaret etti. Fabrika yakınında "Flormar işçisi yalnız değildir! Yaşasın sınıf dayanışması!" ozaliti açan BDSP'liler sloganlarla direniş alanına yürüdü. İşçiler de BDSP'lileri sloganlarla karşıladı.

BDSP adına yapılan konuşmada Flormar işçilerinin direnişi selamlandı. Flormar patronu ile sermayenin emperyalizm ve siyonizmle bağının teşhir edildiği konuşmada "İşgal grev direniş" şiarıyla mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı. BDSP'liler direniş alanında işçilerle sohbet ederek halay çektiler.

Eğitim Sen Gebze Şubesi de direnişteki işçileri ziyaret etti. Ziyarette yapılan konuşmalarda işçilerin birliğinden duyulan korkuya değinilerek direniş selamlandı ve dayanışma mesajı iletildi. İhraç edilen bir öğretmen ihraçların açıklıkla terbiye edilmeye çalışılmasını teşhir etti.

AKP, Soda Sanayi AŞ grevini de yasakladı

Sermayeye hizmette sınır tanımayan AKP iktidarı, OHAL'i kullanarak hayata geçirmekle övündüğü grev yasaklarına bir yenisini daha ekledi. Soda Sanayi'deki grev "milli güvenliği bozucu nitelikte görüldüğünden" Bakanlar Kurulu kararıyla 60 gün süre ertelenerek yasaklandı.

Yasak, Resmi Gazete'nin 23 Mayıs tarihli sayısında 2018/11832 sayılı kararlarla yayımlandı. Adana ve Mersin'de kurulu üç işyerindeki grevin yasaklandığı kararda şunlar söylendi: "Soda Sanayi Anonim Şirketine bağlı bazı işyerlerinde Petrol-İş Sendikası tarafından alınmış grev kararının millî güvenliği bozucu nitelikte görüldüğünden ertelenmesi hakkındaki ekli kararın yürürlüğe konulması; 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanununun 63 üncü maddesine göre, Bakanlar Kurulu'nca 17/5/2018 tarihinde kararlaştırılmıştır."

Kararın altında başta cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan olmak üzere Bakanlar Kurulu üyesi bakanların imzaları yer alıyor.

İŞÇİLER İŞYERİNİ TERK ETMEDİ

Grev yasağı ve fabrikadaki duruma ilişkin açıklama yapan Petrol-İş Sendi-

kası Merkez Yönetim Kurulu, işçilerin grev hakkına sahip çıktığını belirtti.

Kararın, grevin "milli güvenliği bozucu nitelikte görüldüğü" gerekçesiyle verildiği hatırlatılan açıklamada, "Bu karar ile OHAL döneminde verilen grev ertelemelerine bir yenis eklenmiş ve OHAL'in işverenler lehine bir başka uygulaması olarak kayıtlara geçmiştir" denildi.

Açıklamada, 23 Mayıs'ta Resmi Gazete'de yayınlanan yasak kararının 6 gün önce sözleşme görüşmeleri devam ederken alındığına dikkat çekilerek, bunun OHAL döneminde grev erteleme kararlarının artık otomatik olarak bağlandığını gösterdiği vurgulandı.

İşçilerin iş yerini terk etmeyerek mücadelesini sürdürdüğü ve grev hakkına sahip çıktığı belirtildi.

Sınıfa karşı sınıf mücadelesini büyüteceğiz, sömürsüz bir dünyayı biz dokuyacağız!

Sendikamızın Genişletilmiş Merkezi Yürütme Kurulu toplantısı gerçekleşti. Sendikamız faaliyetlerinden işçi sınıfının gündemlerine, siyasal gelişmelerden önümüzdeki seçim sürecine dair birçok konu üzerinden tartışmalar yürütüldü. Değerlendirmeler yapılarak aşağıdaki sonuçların paylaşılmasında fikir birliğine varıldı.

- GMYK toplantımızın ilk gündemi iki toplantı arasında gerçekleştirilen sendika çalışmaları oldu. Temsilciliklerimizin gerçekleştirdiği çalışmaların aktarımının yanı sıra ortaya çıkan deneyimler paylaşıldı.

- İkinci olarak ise siyasal gündemler ve işçi sınıfına yansımaları üzerinde durularak şu değerlendirmelere işaret edildi;

OHAL'in sürekli uzatıldığı ve KHK fermanları altında baskıcı bir süreç AKP ve hükümeti tarafından sürdürülüyor. Hem işçi sınıfı hem de toplumun diğer ezilen kesimleri üzerindeki baskıya aynı anda ekonomik krizin ağır yükü de eklenmekte. Yılbaşında açıklanan düşük zam oranlarının yanında, doların yükselişi ve krizle artan enflasyon nedeniyle, daha altı ay bitmeden ücretlerde en az yüzde 20 kayıp yaşandı. Kısacası siyasal ve ekonomik krizin faturası yine işçi ve emekçilere ödetildi. Ayrıca daha ağır bir fatura seçimlerin ardından yine işçi ve emekçileri bekliyor.

Emperyalistlerin çıkarına savaşa girildi, ülke iyice batağa sürüldü. 16 yıldır satılmadık yer kalmadı. Şeker fabrikaları bunun son örneği. Fakat dış borç büyüyerek 240 milyar dolara ulaştı. Bu borçların nedeni biz işçilerin gideri değil, patronlara peşkeş çekilen krediler, teşvikler, yeni yaratılan zenginler ve dünyanın diğer ucuna kaçırılan paraların sahipleridir.

Biz işçiler için düşük ücretler, uzun ve kötü çalışma koşulları halen hüküm sürüyor. Anayasada olan sendikal haklarımız kullandırılmıyor. İş cinayetlerinde ölümler durdurulmuyor. Vergiler sürekli olarak çalışanların sırtına bindiriliyor. Patronlara ise teşvikler yağdırılıyor. Yasalar değiştirilerek, en keyfi ve kural dışı koşullar işçilere yaşatılıyor. Kiralık işçilik, Arabalıcılık, zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi AKP'nin patronlara en büyük armağanları, işçiye de vurduğu en büyük darbedir. Bunun yanı sıra seçim süresince 2 ay işyeri denetimi yasaklandı, işçi sağlığı yasası patronlar lehine değiştirildi. Kısacası haklarımız ve özgürlüklerimiz hep patronlar lehine değiştirildi.

Yaşanan onca sorun karşısında ço-

züm olarak şimdi herkes seçim sandığını işaret ediyor. Peki sadece AKP mi patronların çıkarına yasa çıkardı, işçiye darbe vurdu? Seçim sandığıyla gelen hangi parti köleliğimizi ortadan kaldırdı? Sömürüyü azalttı? Oy verdiğimiz hangi parti, mecliste biz işçilerin sesi oldu? Biz işçileri temsil etti? Seçimlerde oy kullanıyoruz. Fakat seçime giren listeleri oy vererek biz seçmiyoruz. Artık bu kandırmacalara son verelim, boyun eğmeyelim.

Sömürücüleri karşımıza alarak milliyet, mezhep, cinsiyet, din, dil ayrımı gözetmeden işçiler olarak ittifak olmalıyız. Sermayedarlara karşı işçi sınıfı olarak birleşerek, mücadeleyi büyütmeliyiz. Yıllardır her türlü partinin kendine göre sürdürdüğü ve AKP eliyle çok özel olarak büyütülen sahte toplumsal kutuplaşmayı, "Sınıfa karşı sınıf" diyerek parçalayacağız. İşçilerin gerçek ittifakını "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" şiarıyla oluşturacağız. Gerçek söz, yetki ve karar hakkımızı ancak sokaklarda, grev ve mücadele meydanlarında kullanabiliriz.

Bu seçimlerde "Seçim çare olmaz, bu düzen dikiş tutmaz... ÖRGÜTLEN, MÜCADELE ET!" diyecek, "Sömürsüz bir dünyayı biz dokuyacağız!" diye haykıracağız!

Fabrikalarda, atölyelerde aynı tezgâhta çalışan aynı sömürüye maruz kalan işçi kardeşlerimizin oy verdiği partiler adına birbirine düşman olmasını ve patronların oyununa gelmesini hep beraber engelleneceğiz. İşçiler olarak kendi sınıf çıkarlarımıza göre hareket etmesini öğrenecek ve aynı zamanda öğreteceğiz. Seçimin sonucuna boyun eğmeyecek, umudumuzu bağlamayacağız.

Adına kapitalizm denen bu sömürü düzenini seçimlerle değil, işçileri iktidara

taşıyacak mücadeleyle kaldıracacağız.

- Türkiye devleti ve onu yönetenler İsrail'le hem ekonomik hem de siyasi ilişkiler içindedir. Filistin halkına destek vermeyip, sadece mitingler yaparak halkı kandırmaya çalışmaktalar. Filistin halkının İsrail zulmüne karşı verdiği mücadele haklıdır. İşçi sınıfı olarak safımız Filistin halkının ve davasının yanındır. Desteğimizi her türlü şekilde göstermek, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını yükseltmek görevlerimiz arasındadır.

-Bir diğer gündem ise yıldönümünün yaklaştığı bugünlerde 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi oldu. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi; işçi sınıfının mücadelesi ve kazanımları aktarıldı. İşçi ve emekçilere dayatılan seçimlerin aslında bir kandırmaca olduğu, tek çözüm yolunun mücadele olması, 15-16 Haziran şahsında bir kez daha doğrulanmış oldu. Bu yönde bir yaklaşımla hareket eden Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası, aldığı kararla 15-16 Haziran'ın yıldönümünde işçi ve emekçilere fabrikalarda ve meydanlarda seslenecek. Temsilciliklerimizin yapılacak eylem ve etkinliklere katılım sağlaması ve yapılacak eylemlerin örgütleyicisi olma kararı alındı.

-MYK'mız 2019 yılında başlayacak olan Grup TİS sürecine hazırlık çerçevesinde bir temsilciliğimizin yaptığı sunum üzerine tartışmalar yürüttü. Toplu iş sözleşmesinin önceki yıllarda imzalanan kararları ve 2016 yılında imzalanan sözleşme hakkında bilgiler aktarıldı. Bu bilgiler etrafında, toplu iş sözleşmesinin aslında hiçbir katkısı olmadığı, sendika ağalarının işçilerin hiçbir görüşünü almadan patronlarla yaptığı anlaşma olduğu söylendi. TİS sürecine hazırlık çerçevesinde

planlamalar yapıldı.

-Bir diğer temsilciliğimizin işsizlik fonu üzerine bir sunumu oldu. İşsizlik fonu patronlara peşkeş çekilirken işçilere vermekte bin bir zorluk çıkarılıyor olması ve miktarının çok düşük olması üzerine tartışıldı. Seçim süreci sonrasında işsizlik fonu üzerine çalışma yürütme kararı alındı. Bildiri ve stickerlar ile tekstil işçileri başta olmak üzere işçi ve emekçileri işsizlik fonundan tüm işçilerin yararlanabilmesi ve işsizlik maaşının daha yaşanabilir bir ücret olması talebi için mücadele etme çağrısı yapılacak.

- Altı ayda bir yaptığımız Genel Meclisimiz bir diğer gündemimiz oldu. 22 Temmuz tarihinde gerçekleştirme kararı alındı. Meclis'in hazırlıkları gözden geçirilerek, amacına uygun gerçekleştirilmesi için planlamalar yapıldı.

-Son olarak sendikamızın yayınları ve sosyal medya araçları değerlendirmeye konu edilmiştir. Sendikamızın ilk tüzük baskısı yapılmış oldu. Ayrıca bültenimizin Mayıs-Haziran sayısı çıktı. İşçilere ulaşma ve işçilerin tepkisi ve beklentisi, içerik ve yazılar hakkında konuşuldu. Seslenme ve eğitim araçlarımızın tekstil işçilerinin sorunlarına yeterli çözüm üretebilmesi üzerinde duruldu. Tartışmalar yürütülerek planlamalar yapıldı.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası olarak başta tekstil işçileri olmak üzere tüm işçi ve emekçileri, ezilen tüm kesimleri sınıfa karşı sınıf mücadelesini büyütme, sömürsüz bir dünyayı birlikte dokumaya çağırıyoruz.

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

MERKEZİ YÜRÜTME KURULU

23 Mayıs 2018

İKMİB seçimleri üzerine...

Pastadan pay kapma yarışı ve İKMİB

İstanbul Kimyevi Maddeler ve Mamulleri İhracatçıları Birliği'nin (İKMİB) başkanlık seçimleri 16 Nisan tarihinde Haliç Kongre Merkezi'nde gerçekleşti. Seçim süreci, petrokimya patronları arasındaki pastadan pay kapma çekişmesini de gözler önüne serdi.

İKMİB KİMDİR?

İKMİB, Türkiye'de patronların kurmuş olduğu sayısız örgütlenmelerden biridir. Yalnız, petrokimya sektörü denilince İstanbul özelinde önemli bir aktör olarak akla gelen ilk isimlerdendir. 1991'de kurulan ve şu an 6 binden fazla ihracatçıyı temsil eden İKMİB amacını; "firmalarının mesleki ahlak ve dayanışmasını korumak, ihracatı artırmak, ihracat ürünlerinin çeşitlendirilmesi ve ürünlere rekabet gücü kazandırılması için çalışmalarında bulunmak, üyelerinin menfaatlerini korumak, uluslararası arenada güçlü bağlantılar kurmak ve yeni pazarlara açılmak..." olarak tarif ediyor. Hedefi ise petrokimya sektörünün 2023 yılında 50 milyar dolarlık ihracat gerçekleştirmesi...

Türkiye'de en çok ihracat yapan sektörler sıralamasında metal ve tekstil sektörlerinin ardından üçüncü sırada yer alan petrokimya sektörü milyar dolarlarla ihracat rakamlarını konuşuyor. Sektörün bu konumunun altını "gururla" çizen İKMİB; ihracat kapasitelerini yükselttiği firmalardan kestiği aidatlar ile sermaye devletinden aldığı teşviklerle elinde büyük bir sermaye tutan, kendi başına bir tekel konumunda.

Haliyle İKMİB başkanlık seçimleri sektörün ana gündemi iken sermaye devletinin de gündemine girdi. Ekonomi Bakanlığı şahsında seçimlere ilişkin yeni düzenlemeler dahi yapıldı. Adaylardan Yavuz Eroğlu'nun iddiasına göre İKMİB'de yer alan 26 sektör, alt sektörler bölünerek 42'ye çıkarılacak böylece eski başkan tekrar aday olabilecekti.

"Böl, parçala, yeniden başkan ol" projesi olarak lanse edilen bu iddialar Türkiye İhracatçıları Birliği (TİM) tarafından boşa düşürüldü. İKMİB bölünmezken, Ekonomi Bakanlığı da her iki tarafın da naylon üyelikler yapmaması için oy kullanma hakkını birliğe en az iki yıl üye olan ve toplamda 5 bin dolar ihracat yapmış olan firmalara tanıdı. Ayrıca bölünme karşısında olduklarını da açıkladı. Böylece, İKMİB seçimleri doğrudan sermaye devletinin denetimde gerçekleşmiş oldu.

ESKİ VE YENİNİN ÇARPIŞMASI MI, PAY KAPMA YARIŞI MI?

Kendisi de üç dönemdir PAGEV koltuğunda oturan Yavuz Eroğlu, İKMİB seçimlerine aday olurken "12 yıldır koltuktan kalkamıyor" dediği eski yönetime adeta "savaş" açtı. Yeni ile eskinin çarpışması olarak yansıtılan bu yarışta eski yönetimin adayının kukla aday olmakla suçlanmasından, İKMİB'e demokrasi getirileceği vaadine kadar AKP iktidarının argümanlarının kopyası bir propagan-

dayla seçimlere giren Eroğlu, şahsını da parlatmayı ihmal etmedi. Burada önemli nokta; Eroğlu'nun da karşısındaki rakibi Pelister'in de birbirlerini karalarken petrokimya sektörünün patronlarının ihtiyaç ve taleplerine gözlerini kapamaları oldu. Seçimler boyunca her iki tarafın da projeleri bolca gündemde yer aldı.

Eroğlu, astronomik aidatlara son vermek, israfları durdurmak gibi eski yönetime yüklenen projelerin yanında fuarlar açmak, fuarlara katılımın önündeki engelleri kaldırmaktan da bahsetti. Devletin fuarlara katılım için verdiği teşvikleri az bulmuş olacak ki, teşviklerin artırılması için Ankara'da İKMİB ofisi açmayı dahi projelerine kattı.

Eski yönetimin aday gösterdiği Adil Pelister'in öne çıkardığı söylem ise ihracatçıların sıralamasında üçüncü sırada olan petrokimya sektörünü ikinci sıraya çıkarmak oldu. Eski başkana yapılan güzellikler eşliğinde sürdürdüğü yarışta vaadi daha fazla ihracat, yani daha fazla para idi.

Her iki aktör de patronların yaşadığı sorunları gündeme getirirken kapitalizmin ikiyüzlü oy avcılığı rolünü oynadı. Ortaya saçılan projeler, vaatler, hedef ihracat rakamları... Bunlara paralel olarak yapılan suçlamalar vb...

Bu açıdan eski ve yeninin çarpışması değil, pastadan pay kapmanın yarışı yapıldı. Her iki aday da devasa sermayenin üzerine kurulu koltuğa kendilerini atmak için canla başla çalıştı. Bu yarışta petrokimya patronlarının "sorunları" da gündeme gelmiş oldu. Buna göre petrokimya patronlarının derdi daha fazla ihracat yapmak için daha fazla teşvik almak!

PEKİ PETROKİMYA İŞÇİLERİ?

Pelister'in kazanarak başkan olduğu seçimler boyunca elbette petrokimya sektörünün işçilerini ilgilendiren sorunlar konuşulmadı. Örneğin meslek hastalıkları hastanelerinin açılması, var olan iki hastanenin geliştirilmesi patronların gündeminde değildi. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin artırılması, çevre kirliliğine son verecek projeler gibi başlıklar da patronların ilgi alanları değildi. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi, sektörde sendikası fabrikasının kalmaması gibi, işçilerin insanca yaşamaya yetecek ücretler alması da patronların derdi değildi.

Bir kez daha gördük ki, işçinin yaşamı ve geleceği değil, daha fazla teşvik ve daha fazla para patronların isteği. İKMİB seçim vaatleri ve seçim yarışı bu gerçeğin altını çizirken sermaye devleti de yaptığı müdahalelerle tarafını net bir biçimde göstermiş oldu.

Petrokimya işçileri için ne İKMİB seçimlerinin sonucu ne de onların rezil yarışları önemlidir. Yalnız, petrokimya işçileri her vesileyle olduğu gibi İKMİB seçimleri ile de dostunu düşmanını görmelidir. Petrokimya işçilerinin birliği para üzerine kurulan bir koltuk değil, kardeşleşmenin zeminini düzleyen, hak arama mücadelesi ile yoğrulmuş, tüm sınıfsal çıkarları et ve trnak gibi kenetlenmiş olan işçilerin birliğidir. Bu birlikte para değil, mücadelenin kendisidir ana tema. Ve petrokimya işçileri ancak kendi birliğine sahip çıkarak başlarındaki kan emicilere ve onların sözde birliklerine karşı koyabilir.

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Madenci yakınlarına "iş cinayeti tarihi" kısıtlaması

Çalışma Bakanlığı, madenlerde gerçekleşen iş cinayetleri sonucu yaşamını yitiren işçilerin yakınlarının kamuda sürekliliği işçi olarak çalıştırılmasına dönük yaptığı düzenlemede, yakınının 10 Haziran 2003-13 Mayıs 2014 tarihleri arasında yaşamını yitirmesi şartını koydu.

Öte yandan bu kapsamda işe alınma sırasında da birtakım kısıtlamalar

getirildi. Buna göre, başvuru yapılırken hak sahibi eş veya diğer çocukların bu haktan feragat ettiğine ilişkin beyan alınacak.

Ayrıca bakıma muhtaç engelliler, memur, sözleşmeli veya işçi olarak çalışanlar ile emekli aylığı alanlar ve 45 yaş üstündekiler bu haktan yararlanamayacak.

Sınıf mücadelesi ve sendikalar üzerine değinmeler...

“Söz yetki karar işçilere!”

B. Seyit

Sendikalar sınıf mücadelesinin önemli araçlarından biridir. Fakat tek aracı değildir. İşçi sınıfının kapitalist sömürüye karşı mücadelede geliştirdiği ve kullandığı çok çeşitli araçlar vardır. Her biri farklı koşulların ve ihtiyaçların ürünü olarak geliştirilmiş ve kullanılmış araçlardır. Sendikalar bunların içinde her dönem kullanılmış ve ihtiyaç duyulmuş araçlardır. Bunun için sınıf mücadelesinin ve sınıfsız toplumu inşa etme sürecinin önemli araçlarından biri olarak varlığını sürdürmüşlerdir...

Devrimci işçiler ve devrimci hareketler sendikalara, geniş işçi yığınlarıyla bağ kurmak için düzenli ve sistematik ilgi göstermiş ve müdahalelerde bulunmuşlardır. Sendikaları politik olarak etkilemek, sınıf kitlelerini devrimciye çevirmek için çaba içinde olmuşlardır, olmaya devam ediyorlar. Devrimci bir sınıf hareketi yaratmak için bu alanda alınacak mesafenin önemli bir rolü olduğu tartışmasızdır. Bugünün Türkiye’inde de benzer çaba sınıf devrimcileri için önemli bir yerde durmaktadır. Sınıf devrimcileri işçi sınıfına ve sınıfın sınırlı bir kesiminin örgütlü olduğu sendikalara kesintisiz bir ilgi göstermişlerdir. Bu çaba sınıf devrimcileri için tartışmasız bir yerde durmaktadır.

Sendikaların bugünkü verili durumu dar anlamda (ekonomik mücadele) dahi rollerini yerine getiremedikleri bir tablo sunmaktadır. Bunun çok yönlü ve irdelenmesi gereken nedenleri vardır. Burada bu nedenlere değinmeyeceğiz. Konumuz itibarıyla “söz, yetki, karar hakkı işçilere” ifadesi üzerinde duracağız.

“SÖZ, YETKİ, KARAR İŞÇİLERE” AMA NASIL?

Bugün işçi sınıfı adına söz söyleyen her hareket, kesim ve kişi bu vurguları yapmaktan geri durmuyor. Fakat bunun nasıl ve hangi biçimlerde hayat bulacağına dair somut bir plan ve yönelimden yoksun olarak yapıyorlar bunu. Ya da kendi dar çıkarları ve bunun bir yansıması olarak geri mücadele anlayışları ekseninde yapma yolunu tutuyorlar. Bu da vurgunun gerçek mahiyetinin çarpıtılması

ve işçiler tarafından anlaşılabilmesi gibi bir sonuç doğuruyor. İşçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinin geri olduğu, bunun aşılması için sistematik müdahalelerin olmadığı durumlarda “söz yetki karar işçilere” ifadesi güzel laf yığını olmanın ötesine geçmiyor. Bu kavramlara gerçek anlamını vermenin yolu işçileri eğitmek, sınıf ve mücadele bilinci kazandırmak ve mücadeleye çekmekten geçiyor. Bu konuda devrimci öznelerle fazlasıyla rol düşü-

yor...

İşçiler içinde çeşitli anlayışlar kendilerini hakim kılmak için çaba sarf ediyorlar. Önemli bir kısmı kendi dar çıkar ve kaygılarını işçiler adına ifade ederken, bir kısmı da kendiliğindenciliği “söz, yetki, karar” hakkı olarak sunmaya çalışıyorlar. Bu gibi anlayışların sınıflar mücadelesine kattığı en ufak bir değer olmadığı gibi çok yönlü ve kolay aşılamayan zararlarını görüyoruz. Bu zararlar sınıfın bilinç ve eylemini derinden etkiliyor, sınıf işbirlikçiliği, güvensizlik, iradesizlik vb. gibi sonuçlara neden oluyor.

“Söz, yetki, karar işçilere” ifadesinin son yıllarda gerçek ve tam anlamıyla kar-

şılık bulunduğu Greif işgalinden bu açıdan çıkarılması gereken önemli dersler ve sonuçlar vardır.

Devrimci işçiler Greif fabrikasında örgütlenmeye başladıklarında, önlerine koydukları ilk iş ulaşılan işçilerin sınıf bilinci ve mücadele anlayışı kazanmasını sağlamaktı. Buna dönük bir müdahale planı ve hattı oluşturarak adımlar atıldı. Ulaşılan her işçiye işçi sınıfının mücadele yasaları ve sınıf çıkarları üzerinden eğitim verildi. En sınırlı talepler bile sınıflar mücadelesinin temel ilkeleri üzerinden ele alınarak bir alana ya da fabrikaya duralan bakışın oluşmasının önüne geçildi. Önemli sayıda öncü işçiyle kurulan doğru ilişki biçimiyle, doğru bir zeminde tabana yayılan güçlü bir çalışmanın örgütlenmesi sağlandı. Tek tek fabrikalarda verilen mücadelenin sınıfsal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olduğunu az çok kavrayan öncü işçiler, ulaştıkları bütün işçilere bu bakışı taşıdılar ve bu zeminde güçlü bir birlik sağladılar. Fabrikada bölümlere dayalı komiteleri fiili, meşru mücadele anlayışı üzerinden inşa ettiler. Bu da gerici bürokratik anlayışın ve her türlü saldırının karşısında, işçilerin kendi çıkarları doğrultusunda daha güçlü hareket etmelerini sağladı. “Söz, yetki, karar hakkı” Greif fabrikasında gerçek anlamını doğru bir zeminde bularak hayata geçen önemli bir deneyim olarak yaşandı.

İşçilerin “söz, yetki, karar” hakkını gerçek anlamı ve içeriğiyle kullanmaları hiç de kendiliğinden olmadı. Devrimci

işçilerin düzenli ve sistematik müdahaleleriyle oldu. Devrimci işçiler oluşturulan komitelerde yer alan işçiler başta olmak üzere her bir işçinin sınıf ve mücadele bilinciyle donatılmasına özel önem verdiler. Sınıf mücadelesinin ve devrimci ilkelerin yol göstericiliğinde müdahalelerde bulundular, işçilerin bu konularda kafalarını açmaya çalıştılar. En zor koşullar ve saldırılar altında olduğunda bile, çıkmaza saplanıp dar hesaplar peşine düşmeden, işçilerin mevcut zorlanmaların etkisinden çıkması için saatleri bulan tartışmalarla kafalarını açmaya, kararların doğru biçimde alınmasına özel bir önem verdiler. Devrimci işçilerle diğer işçilerin kurduğu doğru ilişki alınan her kararda sınıf çıkarlarını gözetilen olmasını sağladı. Devrimci işçiler dar hesapların peşine düşmüş olsaydılar, işçilerin iradesine ipotek koyma kaygısı ile hareket etmiş olsaydılar, Greif gibi değerler yaratan bir mücadeleden bugün söz edemezdik...

“Söz, yetki, karar hakkı”nı işçilere verdiğini ifade eden çeşitli sendikalar ve sendikal anlayışlar da var. Bunların hiçbiri bu kavrama gerçek anlamını kazandırmak için çaba içine girmediler, girmezler de. Çünkü bu kavramın gerçek anlamını bulması kendi dar çıkarlarını ve gerici hegemonyalarını sarsan sonuçlar yaratacaktır. İşçilerin dar sınırları aşarak daha ileri bilinç ve eylemlilik sergilemelerine neden olacaktır.

Bu duruma somut bir örnek olarak,

2015 yılında bağitlanan metal toplu sözleşme sürecinde yaşananlara değinmek gerekir. Metal işçileri TİS sürecine girdiğinde Birleşik Metal-İş Sendikası yönetimi fabrikalarda TİS komiteleri oluşturarak sürece hazırlanmayı tercih etmiştir. Üye işçilerin iradesiyle TİS sürecini örgütleyeceğini söyleyen sendika, gerçek mahiyetinden kopuk çeşitli adımlar atmıştır. İşçilerde sınıfsal ilkelere dayalı bilinç açıklığı ve iradenin oluşması içinse hiçbir adım atmamıştır. Bazı fabrikalarda her şeye rağmen sendika yönetimini rahatsız eden irade ve tutumlar açığa çıkmıştır. Sendika yönetimi bu iradeleri ezmek için harekete geçmiştir. Sendika yönetimi greve çıkılmasının ardından hükümet tarafından grevin yasaklanmasına uymuştur, hem de işçilerin iradesini hiçe sayarak... Sendika yönetimi, birçok fabrikada keyfi yasağa karşı durmak gerektiğini ifade etmek yerine işçileri sindirmeye ve korkutmaya dayalı müdahalelerde bulunarak, geri tutumunu kabullendirmiştir. Bunu başaramadıkları yerlerde ise işçiler, her türlü baskı ve tehditlerle, yalnızlaştırılmış, iradeleri ezilmiştir. Burada ki durum "söz, yetki, karar hakkı" işçilere vurgusunun sendikal bürokrasi tarafından bir aldatmaca ve çarpıtma olarak kullanılmasına somut bir örnektir.

Bu örneklerden çıkaracağımız temel birtakım sonuçlar var.

- "Söz, yetki, karar hakkı işçilerde" demek, sınıf ve mücadele bilinci olmadan bir anlam

ifade etmiyor. Bilinci ve mücadele bakışı sendika ağalarının iradesine bırakılan bir işçinin kendi elindeki en önemli silahını kullanması yazık ki mümkün olmuyor. Bu önemli silahın işçiler tarafından gerektiği gibi kullanılmasını sağlayacak olan ise devrimci sınıf mücadelesi-sendikacılığı anlayışına sahip öncülerin ya da süreç içinde öne çıkan işçilerin, diğer işçilere sınıfsal ilkelere ekseninde düzenli olarak müdahale etmesidir.

- Devrimci sınıf sendikacılığı anlayışına sahip olan öncüler en zor durumlarda bile işçilere sınıfsal çıkarları doğrultusunda bir çıkış önerir ve bunun hayata geçmesi için çaba sarf ederler. Keyfi yasak, tutum ve yasal uygulamaların gerçek mahiyetini işçilere açıklayarak sınıfın mücadele yasaları doğrultusunda bir tutumun açığa çıkması için çaba sarf ederler. İşçilere yaptıkları müdahaleler bu yönde olur. Zorunlu geri çekilmelerde bile sınıf mücadelesinin temel ilkelerinden sapmazlar. İşçilerin alacağı karara ipotek koymazlar.

"Söz yetki karar işçilere" kavramını demagojik bir söylem olarak kullanan

"öncüler" ise işçilerin karşısına müca-deleci bir bakışla değil, korku, kaygı vb. gibi bir bakış ve söylemle çıkarlar. İşçilerin iradesini hiçleştirerek başka birtakım kaygıların hakim olmasını ve buna göre adım atılmasını sağlarlar. Kaygı, korku vb. yayararak işçilerin iradesini teslim aldıklarında, "işçinin kararı" diyerek, geri tutumlarını perdelemeye, meşrulaştırmaya çalışırlar. Her türlü gerici tutumlarına rağmen istedikleri sonucu alamamaları durumunda ise kirli yüzlerini örten perdeyi sıyrarak, "Biz böyle karar aldık, buna göre davranacaksınız. Aksi davranış sendikal disiplin suçudur" derler...

SONUÇ YERİNE

İşçilerin "söz, yetki, karar hakkını" gerçek bir silah olarak kullanması için asgari bir sınıf ve mücadele bilincine sahip olmaları gerekir. Bunu yapacak olan da devrimci öncüler ve süreç içinde öne çıkan işçilerdir. İşçileri bu bakışla donatmak, kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda özgür iradeleriyle davranmasını sağlamak öncünün en temel görevidir. Öncü

kendi dar hesapları ile hareket ettiği durumda işçilerin en önemli silahını gerici emellerinin bir malzemesine dönüştürür. Bunun örneklerini sıkça görüyoruz. İşçilerin verili bilincini ileri taşımak yerine ona yaslanarak, "Arkadaşlar, karar sizin. Grevi sürdürürsek polis saldırısı, açlık, işten atılma vb. gibi sorunlarla karşı karşı-

ya kalırız. Hiçbir şey elde edemeyiz. Gel lin patronun şartlarını kabul edelim, bir sonraki sefere daha fazlasını isteriz" gibi argümanlarla işçilerin iradesine ipotek koyan tutumlar sergilerler. İşçiler mücadeleyi kendi iradeleriyle sonlandırmış gibi gözükse de aslında burada gerici bürokratik anlayışın tutumu belirleyicidir. "İşçilerin söz, yetki, karar hakkını tanıyoruz" diyerek, bunu kendi gerici emellerini hayata geçirmenin bir aracına dönüştüren anlayışlar sınıf mücadelesinin önündeki en büyük engeldir.

Gerçekten sınıf mücadelesine güç katmak iddiasında olanlar ise bunun tam tersini yaparlar. Kazanmak için yapılması gerekenlere işaret eder ve ona göre işçilerin kararını vermesi için çaba sarf ederler. "Söz, yetki, karar hakkı" ancak sınıf ve mücadele bilinciyle hareket eden ve devrimci sınıf mücadelesini büyütmekten başka hiçbir çıkarı ve amacı olmayan öncü işçilerin olduğu ya da etkileşimde bulunduğu alanlarda işçilerin elinde gerçek anlamını bulur ve mücadelenin en önemli silahına dönüşür.

"İŞÇİ SAĞLIĞI PATRONLARIN ELİNE BIRAKILDI"

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, AKP iktidarının yaptığı yönetmelik değişikliği ile iş yerlerindeki İSİG önlemlerinin uygulanmasında inisiyatifin patronlara verilmesine tepki gösterdi. İSİG Meclisi tarafından yapılan açıklamada Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanı Rifat Hırcıoğlu'nun 15 Mayıs'ta sarf ettiği "En çok şikâyet ettiğimiz konu olan, istihdam maliyetlerinin düşürülmesini sağladık. İş sağlığı ve güvenliği mevzuatı, KO-Bİ'lerimize büyük yükler getiriyordu, bunları kaldırttık" sözleri hatırlatılarak şunlar ifade edildi: "Konuşmanın ardından 'İşyerlerinde İşveren veya İşveren Vekili Tarafından Yürütülecek İş Sağlığı ve Güvenliği Hizmetlerine İlişkin Yönetmelik'te değişiklik yaparak hükümetin işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili politikalarının ve yasal düzenlemelerin işverenin 'emri' ile gerçekleştiğini bir kez daha doğruladı."

Açıklamada yasa değişikliğiyle az tehlikeli sınıfta yer alan iş yerlerinde yürütülen işçi sağlığı ve iş güvenliği hizmetlerinin patron veya vekili tarafından yürütülmesinin kapsamının genişletildiği, daha önceki yönetmelikte 10'dan az çalışanı bulunan iş yerlerinin kapsamının 50 çalışana çıkaracak şekilde genişletildiği belirtilerek şu bilgiler verildi: "2015'te yayınlanan yönetmelik kapsamındaki iş yeri sayısı 906 bin iken, 318 bin yeni iş yeri dahil edilmiştir. Daha önce 906 bin iş yeri ve 2 milyon 300 bin işçi bu kapsamdayken değişiklik ile 10-49 çalışanı olan işletmeler de kapsama alınmış ve 100 bin iş yeri 1 milyon 900 bin işçi daha bu kapsama alınmıştır. Toplam 1 milyondan fazla iş yerini kapsayacak düzenleme ile 4 milyon 200 bin işçinin işçi sağlığı ve iş güvenliği doğrudan işverenin eline bırakılmış olacak."

"DENETİM TAMAMEN ORTADAN KALDIRILDI"

Patronlara sağlanan kolaylığın yanı sıra, İSİG önlemlerinin patron veya vekili tarafından yürütülmesi durumunda konuyla ilgili kayıt tutma zorunluluğunun da ortadan kaldırıldığı belirtilen açıklamada şunlar söylendi: "İş sağlığı ve güvenliği teftişleri için tek yazılı belge ve resmi delil oluşturabilecek tek doküman da devre dışı bırakılmıştır. Bu çok açıkça işverenlerin denetimini sağlayan mekanizmaların ortadan kaldırılmasına yönelik bir düzenlemedir. Dahası bu hizmetlerin işyeri hekimi ya da iş güvenliği uzmanı tarafından yapılması durumunda belgelenmesinin zorunlu tutulup, bunu işveren yaptığında zorunlu olmayışı doğrudan bir işveren

kayırmasıdır."

İSİG eğitimi verilmesinin de patronlara bırakıldığı ve iş güvenliği uzmanlığı veya işyeri hekimliği belgesi sahibi olması zorunluluğunun ortadan kaldırıldığı belirtilen açıklamada "Halihazırda dahi bu eğitimler kağıt üzerinde 'yapılmış' kaydedilirken, inisiyatif tüm denetim işveren ve vekiline devreden bu düzenleme ile işçi sağlığı ve güvenliği eğitimleri ile bunların denetlenmesi tamamen ortadan kaldırılmıştır" ifadeleri yer aldı.

"TMMOB VE TTB DEVRE DIŞI BIRAKILIYOR"

Daha önce bakanlık protokolü ile üniversiteler tarafından verilen İSİG eğitiminin değişiklikle birlikte "Millî Eğitim Bakanlığı, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği, Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu ve bağlı odalar, Türkiye Belediyeler Birliği, işçi ve işveren kuruluşları" tarafından da verilmesinin önünün açıldığı kaydedilen açıklamada "Bu maddedeki diğer önemli ayrıntı ise eğitim verecek kurum ve kuruluşlar arasında alanın asıl muhataplarından olan meslek odalarının yok sayılmasıdır. Bu değişiklik, iş güvenliği uzmanı meslek örgütü TMMOB'u ve işyeri hekimlerinin meslek örgütü TTB'yi işçi sağlığı ve iş güvenliği alanının dışına itmek için daha önce atılan adımların devamıdır" ifadeleri kullanıldı. Sendikaların İSİG eğitimi vermesinin, işçilerin sendikalaştıkları için işten atıldığı hatırlatılarak hiçbir hükmü olmadığına da dikkat çekildi.

Açıklama şu ifadelerle sona erdi: "İşçileri ve işçi sağlığı ve güvenliğini 'maliyet unsuru' olarak gören yasa ve yönetmeliklere bir yenisi eklenmiş oldu. Bu Yönetmelik değişikliği Hırcıoğlu'nun '...bizlere her zaman destek olan Sayın Cumhurbaşkanımıza, Başbakanımıza, Bakanlarımıza ve Meclisimize, bizimle birlikte çalışan, emek veren bürokratlarımıza, camiamız adına teşekkür ediyorum' sözünü hak eden değişikliklerden biridir."

MİB MYK Mayıs Ayı Toplantısı...

Sömürüye ve köleliğe verilecek oyumuz yok! Kurtuluş ellerimizde!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) olarak Mayıs ayı toplantımızı gerçekleştirdik. Toplantıda metal işkolundaki gelişmeler ve mücadelenizin sorunları ile birlikte gündemdeki seçimler ele alındı. Değerlendirmeler yapıldı, sonuçlar çıkarıldı, kararlar alındı.

Toplantımızın sonuçlarını ana başlıklar halinde paylaşmak istiyoruz.

SEÇİMLER:

1. Öncelikle belirtmek isteriz ki, biz işçi sınıfının çıkarlarını her şeyin üstünde görüyoruz ve tüm temel meselelere olduğu gibi seçimler konusuna da bu sınıf bakışı açısından yaklaşıyoruz. Bunun için seçimlere kayıtsız kalmamız mümkün olmadığı gibi şu ya da bu küçük hesapla değil, dosdoğru işçi sınıfının bağımsız çıkarları ve kurtuluşu neyi gerektiriyorsa ona uygun tutum almayı zorunlu görüyoruz. İşçi sınıfını aldatacak, bilincini bulandıracak, onu gerçek sınıf çıkarları dışında bir parçalanma ve saflaşmanın tarafı yapacak her türlü oyuna karşı mücadeleyi görev sayıyoruz.

2. Seçimlere ilişkin işçi sınıfı olarak tutum alırken yaşadığımız düzen gerçeğini asla unutmuyoruz, unutmayacağız. Bu düzen kapitalizmin egemen olduğu bir düzendir, işçinin çarklar altında posasını çıkarıp paraya çeviren bir düzendir, para babalarının her şey olduğu işçinin köle bellendiği bir düzendir.

Dolayısıyla öncelikle bu düzen aynı kaldığı müddetçe kimin onun başında olduğunun bir önemi yoktur. Çünkü bu düzenin gerçek efendileri para babaları, kapitalist haramiler ve emperyalistlerdir.

Seçim sürecinde bu başta olmak üzere yaşadığımız düzen gerçeğini döne döne anlatmak işçi sınıfına karşı sorumluluğumuzun gereğidir.

Bunun için referandum sürecinde de üstüne basa basa vurguladığımız gibi, hangi rejim altında olursa olsun sermayenin işçi sınıfı üzerindeki diktatörlüğü yıkılmadan işçi sınıfı ne gün yüzü ne de o hayalini kurduğumuz güneşli günleri görebilecektir.

Sadece bir parça soluklanma, bir parça güneşlenme bile ancak ve ancak işçi sınıfının kendi elleriyle gelecek, mücadelesiyle sağlanacaktır. Hiçbir düzen partisi işçi sınıfı mücadele etmeden ona insanca yaşam ve çalışma koşullarını sağlamamıştır, sağlamayacaktır.

Bu gerçekleri döne döne anlatmaktan asla vazgeçmeyeceğiz.

Bugün sermayenin demir yumruğu rolüne soyunarak, sermayeye sınırsız bir sömürü vaadinde bulunan, OHAL'i bize karşı kullanan, sözleşme sürecinde grevlerimizi yasaklayan, patronların karşısına çıktığında ise pervasızca bu yaptıkları ile övünen tek adam rejimine karşı mücadele en temel görevlerimizden biridir.

3. Özellikle yaşadığımız şu günlerde, ekonomik bir krizin şiddetli dalgalar halinde kendini gösterdiği bugünkü şartlarda, mevcut parti ve adaylardan kim kazanırsa kazansın asıl meseleleri krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere ödemek olacaktır.

Seçim meydanlarından atılıp tutulan onca vaade aldanmamalı, bu gerçeği bir an bile aklımızdan çıkarmamalıyız.

AKP iktidarı bunu çok daha pervasızca yapacak ama mevcut muhalefet partileri ve adayları da AKP'nin enkazını kaldırmak adı altında acı reçeteleri bizlere yutturmaya çalışacaktır.

Seçimlerin ardından ağır acı faturaların işçi sınıfımıza ödeteleceğini bilerek, bugün asıl olarak bizi bekleyen bu zorlu günlere, acı faturaları ödememek için mücadeleye ve direnişe hazırlanmalıyız.

Seçimlerdeki taraflaşma nasıl olursa olsun seçimlerin ardından sermaye ve emek arasındaki mücadele seçimler sonrasında daha da şiddetlenerek ve büyüyerek devam edecektir. Bu gerçeği aklımızdan çıkarmamalı, buna uygun bir bilinç ve sorumlulukla davranmalıyız.

4. Bu bakış açısıyla hareket eden birliğimiz, işçi sınıfımızı herhangi bir düzen partisi ya da adayından önce temel hak

ve taleplerimizin etrafında birleşmeye çağırılmaktadır.

Bunlar sermayenin milyonlarcamızın hayatını zindana çeviren kölelik düzeni altında bir parça nefes almamızı sağlayacak iktisadi ve sosyal taleplerin yanında demokratik hak ve özgürlüklerle ilgili talepler olacaktır.

Öte yandan ise hangi biçim altında olursa olsun sermayenin köleci egemenliği altında işçi sınıfının hiçbir şey olduğu bu düzende gerçekte hangi parti ya da siyasi yönetim biçimi olursa olsun gerçekte sermayenin diktatörlüğü vardır.

Biz bu diktatörlüğe karşıyız. Bu diktatörlük özünde üretim araçlarına egemen olan patronların aynı zamanda işçi sınıfının yarattığı toplumsal zenginliklere de el koyması, böylelikle de toplumsal yaşamın her alanında işçi sınıfının dışlanması demektir.

İşçi sınıfı için gerçek bir demokrasi fabrikada, sendikada, ülkede işçinin iktidar olduğu, söz-yetki ve karar hakkına sahip olduğu bir düzen istiyoruz.

Tüm işçi kardeşlerimizi bağımsız çıkarlarımız ve gerçek kurtuluşumuz için birleşmeye, kenetlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

5. Bugün sermayenin demir yumruğu

rolüne soyunarak, sermayeye sınırsız bir sömürü vaadinde bulunan, OHAL'i bize karşı kullanan, sözleşme sürecinde grevlerimizi yasaklayan, patronların karşısına çıktığında ise pervasızca bu yaptıkları ile övünen tek adam rejimine karşı mücadele en temel görevlerimizden biridir.

Grev hakkını terör eylemi sayıp 120 bin metal işçisinin grevini yasaklayan, üstüne bir de bununla övünen kişiye bizce sermayenin diktatörü denir. Başka da bir şey denmez.

AKP'ye ve onun sermayenin demir yumruğu olarak çalışan, hiçbir hak, hukuk ve kural tanımayan rejimine karşı çıkıyoruz.

Ancak bunun böyle olması tek adam rejimine karşı mücadele yürütme sorumluluğumuz bulunması, ona daha fazla demokrasi vaadiyle karşı çıkan diğer muhalefet partilerine aldanarak onları destekleyeceğimiz manasına gelmez.

İster tek adam yönetimi biçiminde baskıcı-faşist biçimler altında olsun isterse sözde demokratik kılıflar altında gizlensin, asıl sorun sermaye düzeni, sermayenin her şey olduğu diktatörlük sistemidir. Bu sistem var oldukça AKP ya da diğer patron partileri ile adayları, sermayenin işçi sınıfı üzerindeki bu diktatörlük

düzenine hizmet etmekten başka bir iş yapmayacaklardır.

Bu gerçeği asla aklımızdan çıkarmamalı, işçi sınıfının iktidar olduğu, emeğin ürünü olan tüm toplumsal zenginliklerin yine topluma ait olduğu bir düzen için mücadeleyi asla gözardı etmemeliyiz.

6. Birliğimiz bu temel düşünce ve perspektiflerden hareketle seçimler süresince kendi bağımsız duruşunu ve tutumunu esas alarak, bu temelde metal işçisinin bilincini ve birliğini güçlendirmeye çalışacaktır. MYK bu bakışla bu anlayışla bu dönemde kullanılacak araç ve yöntemlere dair kararlar almış, bir çalışma planı oluşturmuştur.

1 MAYIS:

2018 1 Mayıs tablosunu çeşitli yönleriyle masaya yatırdık.

1 Mayıs'ta gerek Türkiye'nin ve gerekse dünyanın dört bir köşesinde milyonları bulan katılımlarla alanlara çıkarak gücünü ve birliğini gösteren işçi sınıfımız, sermayeye karşı "artık bu böyle gitmez" demiştir. Sermayeye ve onun emperyalist efendilerine karşı meydanın boş olmadığını, geleceğin ve kurtuluşun işçi sınıfının ellerinde olduğunu göstermiştir.

Öte yandan ise, bu tabloya rağmen 1 Mayıs alanlarının işçi sınıfının gerçek gücü ve birliğini yansıtmaktan uzak olduğunu da söylemek durumundayız.

Milyonları bulan sayısıyla sınıfımızın büyük bölümü 1 Mayıs alanlarına çıkmadığı gibi, çıkanların bir kısmı da sendika ağalarının, sınıfsal özü ve anlamından uzak 1 Mayıslarında kenar süsü yapmıştır. Ya da asıl olarak bu ağaların sermayenin ve onun iktidarının borusunun öttüğü sözde 1 Mayıs oyunlarını bozup alanlara çıkamamıştır.

Türk-İş ve Hak-İş'in düzenlediği 1 Mayıslar hem ruhsuz hem de işçilerin sınırlı olarak katıldıkları sermayeden yana 1 Mayıslar olmuştur.

Sendika ağaları böylelikle işçi sınıfını 1 Mayıs'tan uzak tutmuşlardır. Ne yazık ki onlara rağmen aşağıdan bir inisiyatifle 1 Mayıs'a katılım da gerçekleşmemiştir. İşkolumuzda da esas olarak olan bu olmuştur. Fabrikalarda sermayenin taşeronu olarak davranan Türk Metal yönetimi Türk-İş yönetimiyle birlikte asıl olarak Hatay'da soluğu alırken, fabrikaların önemli bir bölümünde işçiler çalışmaya devam etmiştir. Oysa yapılması gereken bu beylere rağmen 1 Mayıs alanlarına çıkmak ve orada işçi sınıfının birlik ve dayanışmasıyla, sınıfsal talep ve gelecek umudumuzla yer almaktı.

Öte yandan Birleşik Metal-İş Sendikası yönetimi ise Taksim diyerek güya 1 Mayıs'ı gerçek sınıfsal özü ve anlamına uygun bir şekilde karşılama iddiasını ileri sürmüştür. Fakat bu en başta dile getirdiğimiz gibi gerçek bir Taksim iradesi olmaktan ziyade göstermelik bir şova dönüşmüştür. Fabrikalarda Taksim yönünde hiçbir çalışma yapmayan bu

sendika beyleri zaten baştan da planladığı gibi hiçbir zorlama olmadan soluğu Saraçhane Parkı'nda almışlardır. Sınıf mücadelesinde izledikleri şova dayalı ama gerçekte teslimiyetçi anlayışlarının ve pratiklerinin bir örneğini de böylelikle göstermişlerdir.

Bu tablonun öte yanında ise elbette sendika beylerinin ne yaptığından bağımsız olarak birliğimiz adına belirtelim ki, istenilen düzeyde bağımsız ve kitlesel bir katılım gerçekleştirebildiğimizi söyleyemeyiz. Bugünkü koşullarda anlaşılır olan bu durumu kabul edemeyiz elbette. Sermayeye ve sendika beylerinin oyunlarına ve baskılarına rağmen metal işçilerini 1 Mayıs alanlarına çıkarabilmek görevimizdir. Bunun için ise elbette yapmamız gereken fabrikalar zeminine çok daha sıkı basmak, metal işçisinin bilincini ve birliğini geliştirmektir. 1 Mayıs tablosundan çıkardığımız sonuçlardan biri de bu olmuştur.

FİLİSTİN:

Emperyalist egemenlik ve siyonist barbarlığın hedef tahtasına koyduğu Filistin'deki katliamı lanetliyoruz. Amerikan emperyalizminin koruyup kolladığı siyonist rejime karşı çıkmak işçi sınıfının bugün en önemli görevlerindendir.

Öte yandan bunu yaparken emperyalist-siyonist işbirliğine ortak olan AKP iktidarının ikiyüzlü kimliğini ortaya sermek bir zorunluluktur. Çünkü bu konuda gerçek bir iki yüzlülük siyaseti izlenmektedir.

Emperyalistlerle ve siyonistlerle her türlü işbirliğine ve ortaklığa son verilmelidir.

"İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarında ifadesini bulan ilkesel bakışımızı eylemli bir dayanışma köprüsü kurma çabasıyla birleştirmeliyiz.

İŞKOLUNDAKİ GELİŞMELER VE BİRLİĞİMİZ:

MYK olarak ayrıca işkolumuzdaki gelişmeleri de ele aldık. Gerek bir dizi gerek tek tek fabrikalarda yaşanan süreç ile birlikte toplamda işkolumdaki durum üzerine değerlendirmelerde bulunduk. Sonuçlar çıkardık, mücadele görevleri saptadık.

Öte yandan ise bir süredir gündemimizde olan örgütlenme seferberliği ile ilgili çalışma planımızı gözden geçirdik, eksiklikler ve yetersizlikleri tespit ettik. Atılan adımlar üzerinde durarak, elde edilen güç ve mevzilerin sağlamaştırılması gerektiğini dile getirdik.

Ayrıca yayınlarımızı değerlendirerek, planlama yaptık.

Son olarak tüm işçi kardeşlerimizi ve mücadeleye yoldaşlarımızı en içten duygularımızla selamlıyor, başarılar diliyoruz.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ MERKEZİ YÜRÜTME KURULU

17 Mayıs 2018

"Bunlar kimi kandırıyor?"

Hafta sonları alıp çocuğumu dışarı çıkaramıyorum. İki yakamız yapışmış, açamıyoruz. Ev kiralari neredeyse asgari ücreti geçecek. Etin kilosunu almış başını gidiyor. Bunlar iktidar olduğundan beri nefes alamıyoruz. Türkiye büyüyor deniyor. İşçinin, emekçinin cebi dolduğu zaman Türkiye büyümüş olur. Ekmeğe zam yok diyorlar, ekmeğin gramajını düşürüyorlar. Bol keseden sallıyorlar vaatleri. İnsanlar ay sonunu getiremiyor. En basitinden yaşamımdan

bir örnek vereyim; evde bir televizyon bozulduğu için tamir masrafı çıkıyor ve 4 ay içeri giriyorsun, bir daha toparlamıyorsun. Bir hastanelere dönüp bak-sınlar; hastaneler tıka basa insan dolu. İnsanlar geçim sıkıntısı yüzünden hem fiziki olarak hem de psikolojik açıdan hastalanıyor. Enflasyon uçmuş, dolar patlamış, hâlâ Türkiye büyüyor diyerek vaatler sıralıyorlar. Bunlar kimi kandırıyor?

TUZLA'DAN BİR PETROKİMYA İŞÇİSİ

"Asıl dikkatimizi yoğunlaştıracağımız nokta işçi ve emekçilerin birliği olmalı"

Satılan her üründe, fabrikalarda çalışan her makinede işçinin alınterinin yanı sıra kanı var. Sermaye daha fazla kar istediği için çalışma koşullarımız çok ağır. Biz işçilerin değeri hiç yok. Eskiden kölelik zamanında, efendiler kölelerine ödül olarak izin vermiş. Aradan yüzyıllar geçmiş, şimdi benim çalıştığım yerde yıllık iznimizi dahi kullanamıyoruz. Kölelerden geri düşmüşüz. Makinelere bağlanmışız bir zincirle, robot gibi çalışıyoruz. Örneğin ben deri işçisiyim, bir günde elim yüzlerce deriye değişiyor. Fakat kendime bir deri ceket, bir deri kemer alamıyorum. Çalışma saatleri dışında pazarları dahi mesaiye bırakıyoruz. Bir fabrikada 60 kişi çalışıyoruz, iki patronu doyuramıyoruz. Onlar daha güzel arabalara binsin, çocukları daha güzel okullarda okusun diye durmadan çalışıyoruz ancak aç kalan biziz, mah-

rum olan bizim çocuklarımız. Yıllar önce çalıştığım bir fabrikada direniş gerçekleştirmiştik. O zaman biz direnişçi işçilere terörist yaftası takmışlardı. Yani bu düzende ses çıkarmayacak köle olacaksın, yoksa teröristsin. Şimdi önümüzde seçimler var. Bu seçimlerde Erdoğan giderse ülkedeki gergin politik atmosferin dağılacağını düşünüyorum. Ancak emek-sermaye çelişkisi sürdüğü müddetçe, emek sömürsü daha yumuşak biçimlerde olsa dahi devam edecektir. Bu nedenle asıl dikkatimizi yoğunlaştıracağımız nokta işçi ve emekçilerin birliği olmalı:

"üreten biz, giydiren biz, aç kalan, çıplak kalan biz. Bu kaderi biz yazmadık Bozacak olan biz işçilerimiz!"

TUZLA'DAN BİR DERİ İŞÇİSİ

"Gerçek işsiz sayısı 6,3 milyon, işsizlik oranı yüzde 18,6!"

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Dairesi (DİSK-AR), TÜİK'in açıkladığı işsizlik rakamlarının ardından 'İşsizlik ve İstihdam Raporu'nu yayınladı.

TÜİK'in genç nüfusla ilgili yayınladığı bülteni üzerinden genç işsizlik sorununun da ele alındığı raporda, geniş tanımlı işsiz sayısının 6 milyonun üzerinde olduğunun altı çizildi.

TÜİK'in dar tanımlı işsiz sayısına; iş aramayıp çalışmaya hazır olanlar, ümitsiz işsizler, zamana bağlı eksik istihdam edilenler ve mevsimlik çalışanlar da dahil edilerek hesaplanan gerçek işsizlik oranının yüzde 18,6 olduğu ifade edilen raporun özetinde şu bilgiler verildi:

-Geniş tanımlı işsiz sayısı 6,3 milyon,

geniş tanımlı işsizlik oranı ise yüzde 18,6 olarak hesaplandı.

-Genç işsizlik oranı yüzde 19 olarak gerçekleşti.

-Kadın işsizliği yüzde 13,4, genç kadının işsizlik oranı yüzde 23,6 olarak gerçekleşti.

-Yüksek öğrenim işsizliği 11,4 olarak hesaplandı.

-Ne istihdam ne de eğitimde olan gençlerin oranı (NEET) yüzde 22,8 olarak hesaplandı.

-En çok iş güvenliği, sosyal hizmet, sanat ve gazetecilik mezunları işsiz.

-Geçen yıla göre en çok hukuk bölümü mezunları arasında işsizlik oranı artıyor!

Irak seçimleri üzerine

ABD ve İran'ın nüfuz mücadelesine sahne olan Irak'ta 12 Mayıs'ta genel seçim yapıldı. Seçimler, öncesinde IŞİD'in ağır darbe alması, Kürdistan bağımsızlık referandumu, yolsuzluk suçlamaları, Lübnan'daki seçimlerden İran yanlısı Hizbullah'ın güçlenerek çıkması ve ABD'nin İran'la yapılan nükleer silah anlaşmasından çekilmesi gibi önemli gelişmelerin şekillendirdiği bir tabloda gündeme geldi. Ekonomik ve sosyal sorunlara, büyüyen yoksulluğa ve devletteki yolsuzluklara gösterilen bir tepkinin sonucu olarak, seçimlere katılım yüzde 44,5 civarında kaldı. Bu sonuç, seçimlerin kazananının boykotçular olduğu şeklinde yorumlara neden oldu.

Şii lider Mukteda es-Sadr'ın Irak Komünist Partisi ile kurduğu Sairun (Yürüyüş) bloku en yüksek oyu alarak seçimden birinci çıktı. Sadr liderliğindeki blok, meclisteki 329 sandalyeden 54'ünü kazandı. İran'a yakınlığıyla bilinen ve IŞİD'e karşı savaşta önemli bir rol oynayan Haşdi Şabi milislerinin siyasi kanadı olan, Hadi el Amiri liderliğindeki El Fetih bloku da mecliste 47 sandalye kazanarak seçimin ikinci güçlü bloku oldu. ABD ve batı emperyalizminin desteklediği görevdeki Şii Başbakan Haydar el-İbadi'nin listesi olan Zafer (En Nasr) ittifakı ise üçüncü sırada yer aldı ve 42 sandalye kazanabildi. Barzani önderliğindeki Kürdistan Demokratik Partisi (KDP) 25, Kürdistan Yurtseverler Birliği 17, Goran da 5 sandalye elde etti. Türkmenler ise Kerkük'te 3 sandalye sahibi olabildi.

Seçim sonuçları, mevcut Başbakan İbadi'yi ve muhtemelen gerisindeki güçleri de hayal kırıklığına uğrattırırken, Şii lider Mukteda es-Sadr ve Komünist Parti ittifakı olan Sairun'un seçimdeki büyük başarısı dikkat çekici oldu. ABD ile ilişkileri ve yolsuzluklar karşısındaki tutumlarının yanı sıra IŞİD karşısındaki perişanlıklarıyla bilinen Başbakan Haydar İbadi ve bir önceki başbakan Nuri el Maliki'yi temsil eden Dava Partisi bu seçimin en büyük kaybedenleri olarak hezimet yaşadılar.

Sadr bloğunun zaferi ise yolsuzluklara, hizmetlerin yetersizliğine, yoksulluk

ve işsizliğe, büyüyen iktisadi ve sosyal sorunlara ve kötü yönetimle suçlanan rejime karşı bir itirazın sonucu olarak değerlendiriliyor. Sadr'ın, seçim sonuçlarının açıklanmasından sonra twitter hesabına, "Reformun zaferi yolsuzluğun hezimetidir" diye yazması da bunun bir sonucudur. Sadr ile Komünist Parti ittifakı olan Sairun'un, Tahran ve Washington üzerinden Irak'taki herhangi bir yabancı müdahaleye karşı olduğunu söylemesi, Şii'leri ve Sünnileri kapsadığını ve toplumdaki mezhepçiliğe karşı olduğunu iddia etmesi ve Suriye'ye yönelik saldırıları kınaması, onun elde ettiği seçim zaferinin nedenleri arasında görülüyor. Dolayısıyla Irak halkının reformlar içeren bir programı ve bu programa sahip olan partileri desteklediği kabul ediliyor. "Kazanan halkımızdır" diyen "Komünist Parti" de "Sairun'daki müttefiklerimiz ve ... demokratik ve ulusal güçlerle ülkemizi kurtarmak, halkımızın refahını garanti altına almak için birlikte çalışacağız. Bu seçimleri, ... gerçek demokrasiye dayalı bir devletin; hukuk, güvenlik ve sosyal adaletin olduğu kurumsal bir devletin inşası yönünde arzu edilen hedefleri başarmak adına daha fazla çalışmak ve çaba harcamak için ek bir motivasyona dönüştürelim" açıklamasında bulunarak, söz konusu programı Irak halkına bir alternatif olarak sunmuş bulunuyor.

Yolsuzluk yapıldığı iddiası ile damgalanan seçimlerde, Sadr'ın liderlik ettiği Sairun ittifakı şaşırtıcı görülen bir zafer elde etse de hiçbir parti ya da blok, hükümeti tek başına kuracak şekilde meclis çoğunluğunu elde edemedi. Kendisi seçimlere katılmadığı için başbakan olamayacak olan Sadr, koalisyon görüşmelerinde söz sahibi olacak ve kimin bu görevi devralacağına belirlenmesinde güçlü bir konumda bulunacak. Sadr, şimdi kendi partisinden veya müttefiklerinden bir başbakanı seçme hakkını elde etme imkanına sahip görünüyor.

Seçimlerden sonra Irak Başbakanı Haydar İbadi, seçimlerden zaferle çıkan Şii lider Mukteda es-Sadr ile görüştü. İbadi, görüşmenin ardından düzenlenen ortak basın toplantısında, "Görüşmede

yeni bir Irak hükümeti kurma sürecini hızlandırmak için diğer taraflarla birlikte çalışmaya karar verdik. Yeni hükümet, kamu hizmetlerinin yanı sıra güvenlik ve ekonomik refahı sağlayacak güçlü bir hükümet olacak" dedi. Sadr ise kapılarının herkese açık olduğunu ifade etti. Görüşme, liderlerin koalisyon kurulmasına yönelik birlikte çalışabileceklerinin ilk adımı olarak yorumlandı.

IRAK'TA SERTLEŞECEK OLAN İRAN-ABD ÇATIŞMASI

ABD ile İran arasındaki kavga Suriye toprakları üzerinden öne çıksa da Irak'ın da bu kavganın sahnesi olduğu biliniyor. Dolayısıyla Irak sahasında çatışan bu ülkeler, daha yeni hükümetin kurulması aşamasında ve hemen sonrasında baskılarını yoğunlaştıran adımlar atmaya başladılar. Zaten İran ve ABD'nin, Irak üzerindeki nüfuz mücadelesinin bir sonucu olarak seçimlerle ve sonuçlarıyla dolaysız olarak ilgilenmeleri eşyanın doğası gereğidir. Yanı sıra, hükümetin şekillendirilmesinde ve başbakanın seçilmesinde ABD'nin, İran'ın ve Suudi Arabistan'ın oynayacağı rol önemli bir yer tutuyor.

Süreci yönlendirmek ve seçim sonuçlarını etkilemek isteyen İran, erken tarihte hazırlıklara başlayarak kendi yöresindeki Şii partilere ve koalisyon liderlerine destek vermek isteyen Iraklı yetkililere art arda ziyaretlerde bulunmuştu. Mart 2018 tarihinde İran Cumhurbaşkanı Yardımcısı İshak Cihangiri'nin Irak Başbakanı İbadi ile yaptığı görüşme bu çabanın son halkası olmuştu. Kurulacak hükümetin yönetimini İran'a bırakmak istemeyen ABD de kendi cephesinde hummalı bir hazırlık ve çaba içindedir. Zira ABD, Irak'ta Haşdi Şabi aracılığıyla nüfuzunu arttıran İran'la karşı karşıya olduğunun bilinciyle davranmaktadır. Seçimlerin gerçekleştiği günden itibaren ABD görüşme trafiğini yoğunlaştırdı. Seçimden hemen sonra yeni bir Irak hükümetinin kurulması çerçevesinde Şii, Sünni ve Kürtlerin yanı sıra birçok siyasi liderle toplantı yapması ve son olarak Kanun Devleti Koalisyonu'nun Başkanı

Nuri el-Maliki ile de bir toplantı gerçekleştirmesi, ABD'nin İran etkisinden uzak bir hükümet kurmak adına gösterdiği somut çabalarıdır. Sahnenin önünde bu ve benzeri nice adımlar atılırken, kulislere hangi kirli pazarlıkların ve şantajların yapıldığını tahmin edebilmek zor olmasa gerek.

İran ve ABD arasındaki çatışma ve gerilim tırmanarak devam edecektir. İran'ın lehine sonuçlanan Lübnan'daki seçim, Irak'taki etkisinin yanı sıra İran'ın Suriye ve Yemen'deki varlığı, ABD'nin İran'la yaptığı nükleer anlaşmadan çekilmesi ve daha genel planda bölgede Rusya, İran ve Suriye etkisinin giderek güçlenmesi, iki ülke arasındaki gerilimin tırmanmasına neden olabilecek temel önemde faktörlerdir. Zira iki ülkenin de Irak üzerindeki egemenlik mücadelesinden vazgeçmeleri bölgesel çıkarları gereği mümkün değildir. Bu egemenlik mücadelesinde dinsel, mezhepsel, aşiretsel ve ulusal düşmanlıkları körüklemek, emperyalizmin ve bölge gericiliğinin temel davranış çizgisi olmaya devam edecektir.

Seçimler somutunda ise ABD'nin Sadr, İbadi, Maliki ve diğer Sünni ve Kürt partilerle birlikte İran etkisinden uzak bir bloku destekleyerek, buna uygun bir Irak hükümeti kurma konusunda adımlar atacağı büyük bir olasılık olarak kabul edilmektedir. Böylesi bir adımın, Tahran'ın Irak'taki etkisine karşı yaratılacak bir ağırlık olacağına inanılmaktadır. İran ise başından beri Sadr'ın kurduğu ittifakı tepkiyle karşılamış, "Irak'ı hiçbir liberalin ve komünistin yönetmesine izin vermez" demişti. Ortaya konulan bu tutum, İran'ın seçimden sonraki sürece müdahale edeceğinin ilanıydı. Irak'ı bölgesel nüfuzunun merkezi olarak gören İran'ın izlediği Irak politikası, İran'ın Ortadoğu'daki çıkarlarıyla uyumlu olabilecek oluşumların Irak'ta iktidara gelmesidir. Dolayısıyla da buna uygun davranacak adımlar atmak yoluna gidecektir.

Karşılıklı atılacak olan tüm bu adımların Irak halkına nasıl bir akıbet hazırlayacağı ve Irak'ın geleceğinin şekillenmesinde nasıl bir rol oynayacağı yeterince açıktır.

2003 yılındaki ABD müdahalesi ve işgalinin sebep olduğu felaketler, ekonomik krizin yol açtığı sosyal sorunlar, büyüyen yoksulluk ve işsizlik, altyapının tahribi, elektrik ve su gibi temel ihtiyaçlarda yaşanan sıkıntılar, IŞİD'le savaşın yarattığı çok yönlü büyük yıkım ve yaşanan istikrarsızlık, toplumun etnik, dinsel ve milliyetçi eksende bölünmüş olması vb. olgular bugünkü Irak'ın temel gerçekleridir. Nüfuz mücadeleleri gereği izlenecek olan politikalar bu tablonun derinleşmesi dışında bir sonuç üretmeyecektir.

Buna karşın laik, demokratik ve devrimci bir program etrafında birleşerek emperyalizme, bölge gericiliğine ve içteki dayanaklarına karşı mücadele etmek bu tabloyu değiştirmenin biricik yoludur.

ABD ile AB arasında çıkar çatışması

Temel şiarı "Önce Amerika" olan Trump, batılı müttefiklerini açmaza alma amacı da taşıyan tek yanlı kararlar alma-ya devam ediyor.

Adeta bir alışkanlık haline getirdiği ve ister istemez ilişkileri geren bu tutumunun ilk işaretlerini başkanlık seçimleri öncesinde ve sonrasında NATO konusu üzerinden vermiş, AB'ye yönelik son derece aşağılayıcı tonda söylemler kullanmıştı. Bunu, Paris İklim Anlaşması'ndan ayrılma kararı izledi.

Ardından, Avrupalı müttefiklerini şaşkınlık içinde bırakan, başta Ortadoğu halkları olmak üzere tüm dünya halklarını öfkeye boğan Kudüs kararı geldi. Trump Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıdığını ilan etti ve ABD büyükelçiliğini Kudüs'e taşıyacağını açıkladı. ABD bununla da kalmadı, uluslararası ticaret anlaşmasından da geri çekildi. Kısa süre önce de AB'ye ve bu anlaşmada imzası bulunanlara meydan okuma niteliği taşıyan bir ticaret savaşı başlattı. Özellikle Almanya'yı etkileyecek olan alüminyum ve demir ihracatında ağır vergilendirmeye başvurdu.

Trump'ın İran'la imzalanan nükleer anlaşmayı tanımadığını ve imzasını çektiğini ilan etmesi, müttefiklerini hiçe saymasının ve tek yanlı kararlar alma alışkanlığının yeni bir örneği oldu.

ABD'nin 2015 yılında İran'la imzalanan nükleer anlaşmadan tek yanlı biçimde çekilmesi, haliyle, Avrupa'daki tüm politik çevrelerde ve muhafazakar

İngiliz basını dışındaki medyada oldukça sert eleştirilerle karşılandı. ABD'nin Berlin'deki büyükelçisinin büyük bir pervasızlıkla, Alman şirketlerinin İran'la ticari ilişkilerini derhal kesme çağrısı yapması, arada oluşan gerilimi iyice tırmandırdı.

ÇELİŞKİLER DERİNLEŞİYOR, ÇATIŞMA KIZIŞIYOR

ABD ile Almanya, Fransa ve İngiltere'si ile batılı emperyalist devletler yakın dönemlere kadar tek bloktular ve her daim bir blok halinde hareket ediyorlardı. Ancak zaman içinde farklı çıkarlar temelinde farklılaşmalar başladı. Gelinen yerde blok halinde bir batıdan söz edilemiyor. ABD ile Almanya-Fransa eksenli AB giderek birbirinden uzaklaşıyor. Zira ortaklık bozulmuştur. ABD'nin ve Trump'ın "Her şeyden önce Amerika'nın çıkarları" şiarı ile kendi çıkarlarını esas alıp, bu temelde kendisini AB'ye dayatması, bunda çok önemli rol oynamaktadır. Belirtmek gerekir ki bu tutum, aralarındaki gerilimi tırmandırmaktan,

çelişkileri derinleştirmekten ve çatışmayı kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor. ABD'nin İran'la imzalanan nükleer sözleşmeyi tanımadığını ilan etmesi, bu durumun yeni bir örneği olmuştur.

Almanya, Fransa ile ABD'nin küçük biraderi İngiltere, İran'a dönük tek yanlı kararı öncesi ve sonrası Trump'ı etkilemek, kararından vazgeçirmek amacıyla yoğun denebilecek çabalarda bulundular. Ancak ne İngiltere dışişleri bakanının ricaları, ne Angela Merkel'in sükûnet telkinleri ve ne de Emmanuel Macron'un romantizm soslu diplomasisi ABD'yi ve Trump'ı kararından vazgeçirebildi. Tam tersine Trump onlara kararlarını gözden geçirmelerini tavsiye etmiş ve dahası İran'a daha sert ve kuşatıcı yaptırımlar için ortak tutum alma çağrısı yapmıştır.

Şüphesiz Trump'ın bu küstah tutumu Almanya-İngiltere ve Fransa'yı birbirine daha çok yaklaştırmıştır. Biliniyor ki özellikle Almanya'nın İran'la çok yönlü iktisadi ve ticari ilişkileri bulunmaktadır. Bu aynı şey farklı düzeyde de olsa Fransa ve

İngiltere için de söz konusudur. İşte bu durumun kendisi, bu üç devletin kendi çıkarlarını korumak üzere ortaklaşmalarını koşullamıştır. Öyle ki Angela Merkel, Theresa May ve Emmanuel Macron, ABD'nin her defasında kendi çıkarlarını dayatması şeklindeki tutumunu, kendi çıkarlarını korumanın fırsatına çevirmek istemektedirler. Şimdiden bu yönlü hesaplar yapmaktadırlar.

Öte yandan Almanya ve Fransa bu gelişmeyi zaman zaman sallantılı hale gelen AB'yi kendi içinde toparlamanın, öteden beridir dillendirdikleri "ortak savunma politikaları", "ortak Avrupa ordusu" gibi düşüncelerine hayatîyet kazandırmanın uygun bir vesilesi olarak da görüyorlar. Esasen, AB üyesi 28 ülke 17 Mayıs'ta Bulgaristan'da yaptıkları toplantıda birlik kararı alarak bu yönde ilk adımı atmış da bulunuyorlar.

NÜKLEER ANLAŞMADAN ÖTESİ...

AB'nin, en başta da Almanya'nın ABD ile karşı karşıya gelmesinin, elbette ki İran'la nükleer sözleşmeden öte daha ciddi nedenleri vardır. ABD'ye karşı Fransa ile ortaklaşa ortaya koydukları tutum da sadece İran'daki ticari çıkarlarını koruma kaygısından ibaret bir tutumun ifadesi değildir. ABD ile AB arasında İran üzerinden yaşanan çatışma, gerçekte Ortadoğu ve dünya çapında giderek kızışan hegemonya kavgasının bir tezahürüdür.

ABD ile AB arasındaki çelişkilerin derinleştiği, çıkar çatışmasının iyiden iyiye kızıştığı kesindir. Bu çatışmanın nereye varacağı önümüzdeki dönem giderek netleşecektir.

Tartışmasız olan, ABD, AB, Rusya ve Çin'i ile emperyalistlerin, eninde sonunda tutuşacakları hegemonya kavgasından, esas olarak ve en çok bölge halkları başta olmak üzere dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarının zarar göreceğidir.

Devrimci sanatçılar Frankfurt'ta anıldı

Edebiyatın büyük ustaları, devrimci sanatçılar Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Orhan Kemal, 20 Mayıs Pazar günü Frankfurt'ta İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) tarafından yapılan bir etkinlikle anıldı.

Etkinlik için, afiş, el ilanı, bilet satışı gibi yaygın araçların kullanıldığı ve yoğun bir ön hazırlık faaliyeti yürütüldü. Bu süreçte gerçekleşen eylem ve etkinlikler değerlendirilerek duyurular yapıldı. Bu sayede binlerce işçi ve emekçiyle yüz yüze gelme olanağı yakalandı.

Etkinlik programı, sınıf mücadeleleri ile paralellik taşıyan, insanlığın hep daha iyiye, daha güzele ve özgür bir dünyaya olan özlemlerini, acılarını ve buna dair mücadelelerini anlatan şiirsel bir açılış konuşması ile başladı.

Ardından devrimci sanatçılar şahsında, özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Daha sonra Serenat Ezgican, Türkiye coğrafyasındaki halklar mozağini yansıtan, değişik coğrafyalardan ve dillerden türkülerden oluşan bir dinleti sundu. Seslendirdiği ezgilerin hikayelerini de anlatan Ezgican, dinletisini Çav Bella marşıyla noktalarken oldukça beğeni topladı.

Bunu, uzun yıllardır Frankfurt'ta faaliyetlerini sürdüren Güneş Tiyatrosu'ndan Cüneyt Sezer'in Nazım Hikmet'in seçkin şiirlerinden oluşan şiir dinletisi izledi. Şiir dinletisini yer yer çeşitli mizansenlerle zenginleştiren Cüneyt Sezer'in şiir dinletisi de ilgi ve beğeniyle karşılandı.

Etkinlik, verilen yarım saatlik aranın

ardından, Türkiye'den gelen sanatçı Barış Atay ile yapılan söyleşi ile devam etti. Barış Atay, kendi şahsına yönelik olanlar da dahil, Türkiye'de gittikçe tırmanan baskı ve zorbalığa değinerek başladı konuşmasına. Daha sonraki bölüm ise dinleyicilerden gelen sorular ve onlara verilen cevaplar şeklinde devam etti. Sorular yoğunluklu olarak seçimlere yöneldi. Bu bahiste HDP'den aday olduğunu da duyuran Barış Atay, sosyalist bir sanatçı olduğunu, bu açıdan da seçimlere ve parlamentoya bir çözüm mercii olarak değil ama mücadelenin bir aracı olarak baktığını ve seçilmesi durumunda parlamentoyu mücadelenin bir kürsüsü olarak kullanacağını belirtti.

Söyleşi, Barış Atay'ın, sıcak seçim

gündeminin dışında kendisinin sanatsal faaliyetlerine ve toplumda sanat ve sanatçının rolüne dair ve ülkede çeşitli toplumsal mücadele dinamiklerinin durumuna ilişkin gelen sorulara verdiği cevapların ardından, mücadeleyi yükseltme çağrısıyla sona erdi. Barış Atay'la yapılan söyleşi de büyük bir dikkat, ilgi ve beğeniyle dinlendi.

Programda son olarak Zerrin, İbrahim ve Rodan Akgül sahne aldı. Daha çok Nazım Hikmet ve Ahmed Arif'in şiirlerinden bestelenmiş parçalar seslendiren Akgül ailesi beğeniyle dinlendi. Program, çekilen halayların ardından sona erdi.

Etkinlikte, Frankfurt'ta bulunan KAGEF ve Heywa Sor a Kurdistan adlı kurumlar stand açtılar.

Yaklaşık 200 işçi ve emekçinin katıldığı etkinlik, başarılı sunumu, programı ve organizasyonu katılımcılar tarafından oldukça beğeniyle karşılandı.

Filistin Davası'nın riyakâr dostları

ABD Büyükelçiliği'nin Kudüs'e taşınmasına Filistin halkının haklı tepkisi ırkçı-siyonist İsrail devleti tarafından yeni bir katliamla yanıtlandı. 60'dan fazla Filistinli katledildi, 3 bine yakın insan da yaralandı. Tüm bunların Filistinlilerin 'Büyük Felaket', 'Nakba' olarak andıkları İsrail'in kuruluşunun 70. yıldönümünde yaşanmış olması da kuşkusuz bir tesadüf değildi.

Bu vahşi katliama dünyanın çeşitli yerlerinden emekçi halkların tepkileri oldu. Ancak "Filistin davası öncelikle Müslümanların kırmızı çizgisidir" diyerek Filistin halkının yıllardır yaşadığı zulmü istismar eden gerici Arap devletlerinden her zaman olduğu gibi göstermelik laflar dışında bir icraat görülmedi.

Türkiye'nin yaptığı gibi, gerici Arap rejimleri de iç politika malzemesi olarak Filistin davasına sahip çıkıyor görüntüsünü sürdürmek zorunda oldukları için, siyonizme karşıtlık üzerinden ikiyüzlü açıklamalar yapmaktan kaçınmadılar. Ancak esas iş ekonomik, siyasi ve askeri alanlarda süren ilişkilere ya da bölgeye yönelik hegemonik hesaplara geldiğinde Filistin Davası onlar için önem derecesini yitiriyor.

57 üye ülkesi bulunan ve "İslam dünyasının ortak sesi" olarak anılan İslam

İşbirliği Teşkilatı'nın acil koduyla İstanbul'da yapılan "Kudüs Zirvesi"nde de bu ikiyüzlü tutum ortaya çıktı. ABD ve İsrail'in 'sert' sözlerle kınanması ve "uluslararası toplumun" sorumluluğa çağrılmasından başka elle tutulur bir sonuç çıkmadı. Bir kez daha Erdoğan ve zirveye katılan diğerleri ortak bir fiili yaptırım kararı almaktan uzak söylemleriyle her zamanki bildik tutumu gösterdiler. Kaldı ki ABD'nin bu planı ilk gündeme geldiği zaman da benzer şekilde kınamışlar ancak hiçbir somut adım atmamışlardı. Aynı şey Türk devleti için de geçerlidir. ABD'nin bu planı çok önceden bilinmesine rağmen bilinçli bir suskunluk sergilenmiştir.

Kuşkusuz ne Türk sermaye devletinden ne gerici Arap devletlerinden ne de emperyalist ülkelerden Filistin Davası ile ilgili samimi bir yaklaşım beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir. Hepsi Ortadoğu'ya yönelik kirli emperyalist planlar gereği girilen ve duruma göre hızla değişebilen ilişkiler içerisinde. Ekonomik çıkar ve siyasi rantın öncelikleri Filistin halkının acılarını politik malzemenin öteye götürmemektedir.

Hele Suudi Arabistan, BAE ve Mısır gibi gerici rejimler açısından "ortak bir tavır"dan bahsetmenin ABD ve İsrail

ile girdikleri "normalleşme" sürecinde zaten hiçbir karşılığı ve anlamı yoktur. Bu sürecin kodu, bölgede ABD-İsrail'in İran karşıtı politikalarıyla uyumluluktur. 1995'te çıkarılan "Büyük Elçilik Yasası" ile ABD'nin Kudüs'e büyükelçilik açma kararının şimdilerde uygulanıyor olmasına vesile olan da bu "uyumlu" ortam ve ABD emperyalizminin Ortadoğu için düşündüğü yeni kirli ve kanlı planlardır.

ABD emperyalizminin Ortadoğu planlarının bu evresinde İsrail ile birlikte İran karşıtlığı üzerinden gerici Arap rejimleriyle kurulan "ittifaklar" söz konusudur. İran'ın İslam İşbirliği Teşkilatı zirvesinde İslam ülkelerine ABD ile ticari bağları gözden geçirmelerini ve İsrail ile tamamen kesmelerini önermesinin gerisinde de bu konjonktür vardır. İran bir politik hamle olarak bunu önermektedir.

Özetle, Filistin halkının yaşadığı katliamlar ve yaşadığı tarihsel haksızlık bölge devletlerinin derdinde değildir. Filistin sorununa yönelik ne bir çözümleri ne de niyetleri vardır, olamaz da.

Çözüm emperyalist politikaların acı faturasını ödeyen ezilen halkların birleşik mücadelesi ve dayanışması ile gelecektir. Çözümün yolu Ortadoğu'da emperyalizme, siyonizme, gericiliğe karşı direnişin büyütülmesinden geçmektedir.

Fransa'da hak gasplarına karşı on binler sokağa çıktı

Sosyal saldırı politikalarına karşı haftalardır eylemde olan kamu emekçileri ve öğrencilerin öfkesi sürüyor.

22 Mayıs'ta demiryolu, havayolu, eğitim, sağlık, postane, enerji, itfaiye, temizlik, basın-yayın gibi birçok alanda çalışan kamu emekçileri başta başkent Paris olmak üzere Fransa'nın birçok yerinde sokaklara çıktı. CGT, CFDT, CFTC, CFE- CGC, FA-FP, FO, FSU, SOLIDAIRES ve UNSA sendikalarının çağrısı ile gerçekleşen eylemlere öğrenci sendikaları da destek verdi. Fransa genelinde 130 noktada eylemler düzenlendi. Eylemlere on binlerce işçi, emekçi ve gencin katıldığı açıklandı.

Paris'te bölgesel olarak gerçekleşen eylem için Republique Meydanı'ndan Nation Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirildi. Sendika kortejlerinin en önünde her zamanki gibi, sayıları binleri bulan gençler vardı. Sömürgeci sermaye devleti tarafından geleceği gasp edilmek istenen genç kitle kapitalizme, faşizme karşı kin ve öfke yüklü sloganların yanı sıra "genel grev, genel direniş" sloganlarını haykırdı. İşçi, emekçi ve gençlerin ortak çıkarlarına değinip birlikte mücadele çağrısı yapıyordu.

Sendika kortejlerinde taşınan pankart ve dövizlerle haykırılan sloganlarda işçi ve emekçilerin çıkarlarının öğrencilerle ortak olduğu ön plana çıkıyordu.

Paris ve banliyölerinden birçok üniversiteden pankartlarla kitlesel katılımın dikkat çektiği eylemde, reformlarla üniversitelerin işçi ve emekçi çocuklarına kapatılmak istenmesi teşhir edildi.

Kamu emekçilerinin kortejlerinden ise herkese iş, 32 saat çalışma haftası, 1800 avro asgari ücret, emeklilik yaşının düşürülmesi, patronlara yönelik sosyal sigortalar ve vergideki indirimlerin ve adaletsizliğin kaldırılması talepleri vardı.

Yaklaşık 2 saat süren yürüyüş boyunca yer yer polisle gençler arasında çatışmalar yaşanırken onlarca kişi gözaltına alındı.

Yürüyüşe yaklaşık 50 bin emekçi ve öğrencinin katıldığı açıklandı.

Venezuela'da seçimi Maduro kazandı

Venezuela'da 20 Mayıs'ta yapılan seçimlere ilişkin ilk sonuçlar açıklandı.

İlk bilgilere göre, yaklaşık yüzde 46 katılımın olduğu seçimlerde Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro 5,8 milyon oy aldı. Maduro yüzde 67,7 oy alarak seçimleri kazandı.

Seçim öncesinde parlatılan "muha-

lif" Henri Falcón ise 1,8 milyon ile oyların yüzde 21,2'sini aldı.

Sandıkların kapanmasından kısa bir süre sonra Falcón ve ABD yanlıları seçimlere hile karıştırıldığını öne sürerken, ABD Başkanı Donald Trump da seçim sonuçlarını hiçbir şekilde tanımayacağını açıkladı.

El Nakba'nın 70. yılında emperyalist/siyonist cephe saldırıyor!

İntifada kazanacak!

Bugün Filistin halkının gerçek kurtuluşu emperyalizme, siyonizme ve dinsel gericiliğe karşı verilecek militan bir direnişte yatmaktadır. Türkiyeli işçi ve emekçilerse emperyalist saldırganlık ve siyonist işgalin karşısında durmalı, AKP'nin ikiyüzlü Filistin demagojisine kanmamalıdır.

El Nakba'nın (Büyük Felaket), yani emperyalist odakların isteğiyle İsrail'in Filistin topraklarını işgal ederek dinci-ırkçı temellere dayalı siyonist bir devlet kurmasının 70. yılında Trump, Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak gördüklerini ve büyükelçiliklerini buraya taşıyacaklarını açıkladı. On yıllardır emperyalist-siyonist saldırılara kararlılıkla, kadınıyla erkeğiyle, elleri taş tutan çocuklarıyla direnen Filistinliler bu karara karşı da bir kez daha direniş başlattı. İsrail devleti de, her devlet gibi direnişçileri terörist ilan ederek 66 Filistinliyi katletti, 3 binden fazlasını yaraladı. İsrail'in bu gözü dönmüş saldırısına rağmen direniş devam ediyor.

Tüm Ortadoğu halkları için bir şer odağı olan İsrail devleti, emperyalizmin bölgedeki ellerinden biri olma işlevini üstleniyor. İsrail sadece işgal ettiği Filistin toprakları değil; İran'dan Suriye'ye, Yemen'den Lübnan'a tüm Ortadoğu'ya gözünü dikiyor. Bölgede ABD emperyalizminin işini yokuşa süren ne varsa yok etmek için tüm bölgeye azgınca saldırıyorlar. Son süreçte yaşanan gelişmeler bir arada incelendiğinde bu nokta biraz daha netleşiyor; IŞİD belasının neredeyse yok olduğu şu anki denklemde, savaşı bitirmek yerine daha da derinleştirmek isteyen ABD öncülüğündeki emperyalist koalisyonun "kimyasal silah kullandı" yalanıyla Suriye'ye doğrudan müdahale etmesi, yine kimyasal silah yalanına başvuru olarak İran ile yapılan uluslararası nükleer

anlaşmasını iptal etmesi ve askıya alınan yaptırımların tekrar devreye sokulacağını açıklaması, Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıdığını açıklayarak Filistin'de gerilimi tekrar arttırması...

Din istismarcısı AKP şefi Tayyip Erdoğan ise siyasal islamcılarının Filistin konusunda ne kadar riyakar olabileceğini gösteriyor. Filistin halkının direnişinin filizlendiği yıllar olan 1960'larda, Filistin'in adını anmayan, tersine Filistin davası uğruna cepheye giden anti-emperyalist anti-siyonist gençliği kendine düşman belleyen siyasal islamcı akımlar, 1990'larda Müslüman Kardeşler'in Filistin kolu olarak kurulan Hamas'ın, taban basıncıyla direnişe yönelmesi üzerine Filistin'i hatırlar oldular. Böylece Hamas'ı destekleyerek bir yandan Filistin de dahil olmak üzere tüm Ortadoğu'da siyasal islamcı akımları güçlendireceklerdi, bir yandan da Filistin direnişini iç politika malzemesi olarak kullanacaklardı. Yani dünden bugüne onların Filistin davasından anladıkları tek şey kendi kirli çıkarlarıydı. Bugün yaşananlar da bu geleneğin bir devamı. Geçtiğimiz yıllarda "one minute" şovuyla hem Filistin halkının gözünü boyayan hem de Türkiye'deki Filistin hassasiyetini kendi çıkarları için kullanan Erdoğan, o çok bilinen "u dönüşü" kabiliyetiyle, birkaç yıl sonra İsrail'in saldırısına uğrayan Mavi Marmara gemisi için "giderken bana mı sordular" diyebilmişti. Suriye'de besleyip donattıkları cihatçı çeteler El

Yermuk'u basıp, burada yaşayan yüz binlerce Filistinliyi ikinci bir göçe mecbur ettiğinde de mazlum Filistin halkı akıllarında yoktu. Bugün de benzer bir senaryo devam ediyor. Yaklaşan seçimler öncesi Filistin'deki katliamı da "Allah'ın bir lütfü"na dönüştüren Erdoğan ekranlarda İsrail'e verip veriyor. Ancak perde arkasında İsrail ile yapılan anlaşmalara yenileri ekleniyor. Stepnesi MHP ile bir seçim mitingine çevirdikleri Yenikapı mitingi sırasında, Ceyhan üzerinden İsrail'e yeni bir petrol sevkiyatı yapıldığından bahsetmiyorlardı. Ya da "ilişkileri normalleştiriyoruz" diyerek geldikleri bugünlerde, "anlaşmalar iptal edilsin" teklifinin AKP ve MHP'li milletvekillerinin oylarıyla reddedilmesi üzerine, Çavuşoğlu'nun "İsrail ile ilişkileri kesmek gerçekçi değil" açıklamasını duymazdan geliyorlardı.

Bugün Filistin halkının gerçek kurtuluşu emperyalizme, siyonizme ve dinsel gericiliğe karşı verilecek militan bir direnişte yatmaktadır. Türkiyeli işçi ve emekçilerse emperyalist saldırganlık ve siyonist işgalin karşısında durmalı, AKP'nin ikiyüzlü Filistin demagojisine kanmamalıdır. Zira, Suriye'deki emperyalist ablukanın kırılması, Filistin'in siyonist işgalden kurtulması, bölgedeki işbirlikçi, gerici rejimlerin alacağı her darbe sadece o ülke halklarının değil, tüm Ortadoğu halklarının yararına.

ABD ve İsrail'den İran'a karşı çağrı

Emperyalist-siyonist güçler Ortadoğu'ya dönük savaş ve saldırganlığın dozunu İran'ı hedef alan demagojilerle tırmandırıyor. ABD'nin İran'la yapılan nükleer anlaşmadan çekilmesinin ardından siyonist İsrail de İran'a dönük saldırgan söylemlerini arttırdı.

ABD Dışişleri Bakanı Pompeo'nun İran'a dönük "eşi benzeri görülmemiş finansal baskı" ve "tarihteki en güçlü yaptırımların uygulanacağını" söylemesinin ardından İsrail başbakanı Benjamin Netanyahu da yazılı bir açıklama yayınlamak "İsrail saldırganlığı"na karşı tüm ülkeleri ABD politikası doğrultusunda çalışmaya çağırdı.

İsrail'in Ortadoğu'da "saldırganlığın ve yayılmanın zirvesinde" olduğunu iddia eden Netanyahu "barış" demagojisi yaparak şunları söyledi: "İsrail bizim ortaya çıkardığımız gibi çeşitli yollarla nükleer silah elde etmeye çalışıyor. İran'ın; uranyum üretimini sonlandırması, İran'a sert yaptırımlar uygulamak ve Suriye'den çıkmasını talep etmek... Bunların bölgede barışı sağlayabilecek tek doğru politika olduğuna inanıyoruz."

Katalonya'da yeni hükümetin kurulmasına İspanya engeli

Katalonya Özerk Yönetimi parlamentosunda geçtiğimiz hafta Quim Torra yeni başkan olarak seçilmişti. Torra, kabinesinde bağımsızlık yanlısı faaliyetleri nedeniyle tutuklanan ya da ülke dışına çıkan eski bakanlara yer verdi.

Bunun üzerine İspanya Başbakanı Mariano Rajoy, ana muhalefet partisi İspanya Sosyalist İşçi Partisi'nin (PSOE) lideri Pedro Sanchez ve merkezi hükümete dışarıdan destek veren Ciudadanos (Vatandaşlar) Partisi'nin lideri Albert Rivera ile görüştü.

Torra'nın kabinesi üzerine yapılan görüşmede İspanya Anayasası'nın 155. maddesi gereğince özerk yönetimin doğrudan merkezi hükümet tarafından yönetilmesi durumunun devamını konularını planladılar.

İspanya devletinin merkezi hükümeti, Torra'nın bu adımını "yeni bir provokasyon" olarak niteleyerek yeni kabinenin resmi gazetede bu haliyle yayınlanmayacağını duyurdu.

Ne seçim ne meclis!

Kadınlar mücadele ile özgürleşecek!

Yeni bir erken seçim sürecindeyiz. AKP iktidarı çok yönlü sıkışmışlığın sonucu olarak baskın seçim kararı aldı ve ardından hummalı bir seçim atmosferine girildi.

Seçimlere işçi-emekçi kadınlar açısından da çok ağır bir tablo ile gidiliyor. Sömürü koşullarının gün geçtikçe ağırlaşmasının yanı sıra, AKP iktidarının 15 yıllık iktidarı boyunca kadınlara yönelik sürekli yoğunlaşan saldırılar söz konusu. Kadına yönelik şiddet tüm sınırları aşmış bulunuyor. Kadınlara ve çocuklara yönelik istismar vakaları tırmanırken, Türkiye istismarcıların değil, açığa çıkartanların mahkum edildiği bir ülke haline geldi. Kadınlar üzerindeki baskı ve gerici kuşatma çıkartılan yasalarla iyice pekiştirildi.

Bugün gündeme gelen erken seçim üzerinden AKP, tek adam rejimine dayalı dinci gerici iktidarını sürdürme planları yapıyor. Öbür yandan düzen muhalefeti ve bilcümle reformist sol ise parlamen-

to seçimleri ile bu düzenin değişeceğini vaaz ediyor, AKP'nin geriletilmesiyle "demokrasi ve huzur" geleceği yanılsamaları yaratıyor. Keza kadınlara yönelik olarak 15 yıldır AKP eliyle pekiştirilen baskı, eşitsizlik ve gerici kuşatmanın seçimlerin ardından ortadan kaldırılacağı iddia ediliyor.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak, kadınlar üzerinde baskı ve şiddeti tırmandıran, kadınları gerici kuşatma altına alan AKP iktidarına ve tek adam rejimine, asıl olarak AKP'nin varlık zemini bulunduğu, ondan beslendiği sermaye düzenine karşıyız. Aynı zamanda AKP iktidarından kurtulma amacıyla seçimlerin ve parlamentonun çözüm olarak gösterilmesine, seçimler sonrasında devam etmesi kaçınılmaz olan ekonomik ve siyasal kriz ortamına dair hayaller yayılmasına da karşıyız. Zira AKP, sermaye iktidarının demir yumruğudur ve Türkiye'deki mevcut tablo emperyalist kapitalist sistemin ya-

şadığı krizin yansımasından başka bir şey değildir. Seçimler sonrasında sonuç ne olursa olsun, sermaye iktidarı ayakta olduğu sürece, işçi ve emekçiler için sömürü ve eşitsizlik koşulları devam edecek, bunun sürmesi için yaratılan baskı ve zorbalık düzeni sürecektir. Hele ki ekonomik krizin tüm faturası işçi ve emekçilere çıkartılmak isteniyorken... Bunun bedeli olan işsizlikten, yoksulluktan, toplumsal çürüme ve yıkımdan ise en fazla işçi ve emekçi kadınlar etkilenecektir.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak diyoruz ki, AKP iktidarının yarattığı melanetlerden kurtulmanın tek yolu mücadeledir. Sandık ve seçimler çözüm değildir. Tüm işçi ve emekçi kadınları, sorunlarımızın yegane çözümü olarak güçlerimizi birleştirmeye, mücadeleyi büyütmeye, nihai hedef olan işçi iktidarı mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Kanatçı Haydar'da işten atma protestosu

İstanbul Bahçelievler'deki "Kanatçı Haydar" adlı restoranda işten atılan Günay Kılıç, 20 Mayıs'ta iş yeri önünde eylem yaptı.

Akşam 16.00 sularında "Haklarımı istedim işten atıldım" yazılı pankart açılarak başlayan eyleme; kadın örgütlerinin yanı sıra, KESK'li emekçiler ve Zeytinburnu Belediyesi'nde "güvenlik soruşturması" gerekçesiyle işten atılmasına karşı direnen taşeron işçisi Kenan Güngördü de katıldı.

İş yerinde karşılaştığı haksızlıklara karşı çıktığı için baskı ve mobbinge hedef

olduğunu ifade eden Kılıç, sonrasında uğradığı fiziki saldırıyı şu ifadelerle anlattı:

"Önüme iki kağıt getirdiler ve imzalamamı istediler. Ben reddedince Murat Doğan adındaki müdür boğazımı tutup, ağzımı kapatarak beni nefessiz bıraktı ve var gücüyle şiddet uygulayarak bana zor anlar yaşattı. Arkadaşlarım olayı görünce müdahale ettiler. Yaşanılan adaletsizliği yüzlerine vurduğumda ise Savaş Aslan adındaki patron bana 'şov yapma' dedi."

Kendisine iftira atıldığını, Ulaş Aslan,

Erkan Duman ve Hüseyin Aygün tarafından hakkında suç duyurusunda bulunulduğunu söyleyen Kılıç kendisinin saldırıya uğradığı ve darp raporu aldığını belirtti. "Emek hırsızlığına karşı susmayaçağımı ve hiçbir patrone korkmadığımı mücadele ederek gösteriyorum" vurgusu yapan Kılıç, her Cumartesi saat 19.00'da iş yeri önünde eylem yapacağını açıkladı.

Eylemde "Günay'ın öfkesi patronları yenecek!", "Faşist Haydar hesap verecek!" ve "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganları haykırıldı.

Küçükçekmece EKK'dan forum

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu, seçimler ve KÇB'nin 3 Haziran'da düzenleyeceği direnişçi kamu emekçileriyle dayanışma etkinliği temel gündemleriyle forum gerçekleştirdi.

19 Mayıs'ta bir araya gelen emekçi kadınlar, hep birlikte yaptıkları kahvaltının ardından gündemler oluşturarak foruma başladı. Gündemdeki seçimlerin tartışılmasının ardından temel tartışma maddesi Emekçi Kadın Komisyonu'nun çalışmalarının nasıl güçlendirileceği, seçim döneminde nasıl bir çalışma yürütüleceği tartışıldı.

Forumda ayrıca, işçi-emekçi kadınların sınıf bilinçlerini geliştirmenin önemi üzerinde duruldu. İşçi-emekçi kadınların mücadeleye katılmalarının önünde engel olarak gördükleri noktaları aşmalarını sağlayacak eğitim çalışmalarının yapılması kararlaştırıldı.

Kamu Çalışanları Birliği'nin 3 Haziran'da direnişçi kamu emekçileriyle dayanışma amacıyla düzenleyeceği etkinlik de forumun bir diğer temel gündemiydi. Bu çerçevede direnişle dayanışmanın önemine dair konuşularak dayanışma etkinliğine katılımı ilgili planlama yapıldı.

Genç kadını zorla evlendirildiği tecavüzcüsü katletti

Dinci-gerici sermaye iktidarının çok yönlü politikalarıyla önü açılan kadın ve çocuğa yönelik cinsel istismar ve şiddetin bir örneği de Diyarbakır'da yaşandı.

12 yaşında kaçırılıp tecavüz edildikten sonra Hüseyin O. ile imam nikahıyla zorla evlendirilen 2 çocuk annesi 18 yaşındaki Pelda K., Hüseyin O. tarafından katledildi.

Pelda K.'nin intihar ettiğini iddia eden Hüseyin O. ile cinayet sırasında yanında bulunan ağabeyi Şahin O. "kasten öldürme" suçundan tutuklanırken, komşuları tanıklıklarını şu ifadelerle aktardı:

"Hüseyin ve akrabası (ağabeyi Şahin O.) içeri girdikten 1-2 dakika sonra tek el silah sesi duydum. Kapı açıldı, eve girdiğimde Pelda yerde yatıyordu. Eşi ve beyaz gömleli biri içerideydi. Odada siyah bir tabanca gördüm. Ancak Pelda'nın vurulma anını görmedim. Komşuma giderek, 'Adam eşini öldürdü' dedim."

Nurhak şehitleri mücadelemizde yaşıyor!

Mayıs ayında nice devrimciyi ölüm-süzlüğe uğurladık. Deniz, Yusuf, Hüseyin darağaçlarında, İbrahim işkencehanelerde, Sinan, Kadir, Alpaslan ise dağ başlarında katıldı şehitler kervanına. Hepsisi de nerede olurlarsa olsunlar devrimi ve sosyalizmi en güzel şekilde temsil ettiler. Öyle ki, aradan geçen onca yıla rağmen köylerde, şehirlerde, üniversitelerde biraktıkları izler hâlâ silinebilmiş değil.

MÜCADELE ÜNİVERSİTEYLE SINIRLI DEĞİLDİ!

Sinan ODTÜ öğrencisiydi. Her eylemde en önde yer alan gençlik önderlerindendi. Ancak kendisini üniversite sorunlarıyla sınırlamadı, emperyalist sömürü ve saldırganlık başta olmak üzere dönemin öne çıkan sorunları karşısında da aktif olarak yer aldı. ODTÜ işgali, Vietnam kasabı olarak bilinen Kommer'in ODTÜ'ye gelişini protesto etmek amacıyla Sinan, Yusuf, Hüseyin ve Taylan (Taylan bu olayın ardından İstanbul Üniversitesi'nde katıldığı bir kongrede polisin ateş açması sonucu sırtından vurularak katledilecekti) önderliğinde Kommer'in aracının yakılması, ODTÜ'lü öğrencilerin Muş ilindeki bir köy okulunun yapımına yardım etmesi, köylülerin toprak işgallerine destek verilmesi dönemin ruhunu anlatan eylemler olarak öne çıktı. Kısaca,

gençlik eylemleriyle sınırlandırılmayan bir mücadele pratiği vardı.

1970'li yıllara gelindiğinde ise artık genç devrimcilere bu eylem tarzı da yetersiz görünmeye başladı. Dönem bunu gerektiriyordu. Çin'den, Vietnam'a, Küba'dan, Venezuela'ya kadar verilen silahlı ulusal halk kurtuluş mücadeleleri Türkiye'deki devrimcileri de etkilemiş, özellikle Che gibi devrimcilerin de etkisiyle Türkiye'de de yeni bir sayfa açılmıştı. Geçmiş dönemin parlamenter ve yasalci zihniyetini temsil eden TİP aşılarak devrimci örgütlerin ilk tohumları atıldı. Deniz, Yusuf, Hüseyin, Sinan önderliğinde bu devrimci kopuşla birlikte THKO ortaya çıktı. Dönemin diğer devrimci önderleri gibi onlar da silahlı mücadele yolunu tuttular. Kirlere keşif için gidiliyor, dağa çıkmak için en uygun zaman ve yer için araştırmalar yapıyordu. Bunun için kırsal bölgeler gezilerek en uygun yer olarak Adıyaman-Malatya bölgesi tercih edildi. Buradaki halkın devrimcilerle, kendi tabirleriyle "talebelere" olan sempatisinin yoğun olduğu da bilinen bir gerçektir. Artık dağlar mesken tutulmuştu. THKO için ilk darbe Denizler'in Şarkışla'da yakalanması oldu. Bu olay üzerine Sinan'ın, Kadir'in ve Alpaslan'ın da içinde olduğu 7 kişilik bir militan grubu eylem kararı aldılar. Hedef Kürecik'te

bulunan NATO üssüydü. Amaç ise bu eylemle Denizler'in serbest bırakılmalarını sağlamaktı. THKO militanları Kürecik'e doğru yola çıktılar. 5 gün boyunca süren aralıksız yürüyüşün ardından İnekli Köyü'nde mola verme kararı aldılar. İhbar edileceklerinden ise habersizdiler. Birden, dört bir taraflarının jandarmayla sarılı olduğunu haber verdi nöbet tutan arkadaşları. Burada onları gören bir çobanın jandarmaya ihbar etmesinin ardından yaşandı tüm bunlar. Jandarmayla girilen 2 saatlik çatışmanın ardından Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan 31 Mayıs 1971 tarihinde şehit düştüler. Cansız bedenlerinden onlarca kurşun çıkarıldı.

"DEVİRCİLERİN YASINI TUTACAK ZAMANIMIZ YOK!"

Sinan, yoldaşı Taylan Özgür'ün cenaze töreninde "devrimcilerin yasını tutacak zamanımız yok" demişti. Kavgada dövüşerek ölenleri ancak mücadele içerisinde yaşatabiliriz. Taylan vurulup düştüğünde mücadele bayrağını Sinanlar devraldılar. Bugün bizler de Nurhak'ta, Kızılder'e, işkencehanelerde katledilen devrimcileri ancak onların bıraktığı mirasa sahip çıkarak, mücadeleyi büyütterek yaşatmaya devam edeceğiz.

D. YALIM

Koç Üniversitesi'nde "Tamam"a soruşturma

Toplumsal muhalefete yönelik saldırılar üniversitelere de yansırken, en ufak protestolar dahi tahammülsüzlükle karşılanıyor.

Saldırıların son örneği de Koç Üniversitesi'nde yaşandı. Üniversite binasına "Tamam" pankartı asılması nedeniyle yönetim tarafından soruşturma açıldı.

Soruşturmanın ardından açıklama yapan Koç Üniversitesi Dayanışması, Koç Üniversitesi'nin "özgürlükçü" görüntüsü altında baskıları hayata geçirmeye devam ettiğinin altını çizdi

"Tamam" pankartına dahi tahammül edilemediğine dikkat çekilen açıklamada "OHAL ilanından bu yana açtıkları soruş-

turmalarla, özel güvenlik baskısıyla gündeme gelen Koç Üniversitesi, dışarıya gösterdiği 'muhalif' ve 'özgürlükçü' yüzünü maske edinerek iktidarın ekmeğine yağ sürmekte.

Özel güvenlik ve idare, hedef seçtikleri öğrencileri sıkı takibe almakta" denildi.

DLB ve MLB'den faaliyetler

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) ve Meslek Liseliler Birliği (MLB), liselerde mücadele çağrısını yükseltmeye devam ediyor.

22 Mayıs günü İkitelli ve Zeytinburnu'nda birkaç lisede "Gerici-piyasacı eğitime karşı Deniz olunmalı" şiarlı bildiri dağıtımı yapıldı. Lise çevrelerindeki otobüs duraklarına "Emperyalizme ve siyonizme karşı Denizlerin yolunda Filistin'in yanındayız!" şiarlı duvar gazetesi yapıldı. Liselilerle eğitimde yaşanan sorunlar hakkında sohbet edildi. Ayrıca Sefaköy'de belirli noktalarda yazılama yapıldı.

MLB'DEN FİLİSTİN HALKIYLA DAYANIŞMA ÇAĞRISI

MLB, 21 Mayıs günü Esenyurt Kıraç'taki İMKB önünde yaptığı bildiri dağıtımı ile siyonist İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırılarına karşı Denizlerin, Mahirlerin yolundan liselileri devrimci mücadele ve dayanışmaya çağırıyor.

"Filistin halkıyla devrimci dayanışmaya" başlıklı bildiride, dünya halklarına ve işçi-emekçilere düşman olan ABD'nin hayata geçirmek istediği Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) asıl dayanaklarının siyonist İsrail devleti ve gerici faşist Tayyip Erdoğan olduğuna değinildi.

ABD'nin İsrail'deki konsoloslüğünü Kudüs'e taşıması ve buna karşı Filistinlilerin gerçekleştirdiği eylemlerle birlikte geçmişten bugüne intifada mücadelesi hatırlatıldı.

Diğer katil devletlere medya önünde şov yapıp, sonrasında silah ve ticari anlaşmaları arttıran, işçilerine "teröre" karşı uygulanan yöntemleri kullanıp, grevleri yasaklayan, ülkesinde özgürlük ve barış isteyen bir halkı katleden, sermayenin çıkarları doğrultusunda yaptırımları meclisten geri çeviren bir iktidarın, riyakârlıktan, aldatmacadan ve sahte dayanışmadan başka bir şey sunamayacağı ifade edildi.

Son olarak Deniz ve Mahirlerin Filistin halkıyla gerçekleştirdikleri gerçek dayanışmadan söz edildi. Katliamlara son vermenin ancak kapitalist yasalara ve emperyalist egemenlere karşı, kardeş halklarla birlikte mümkün olacağı vurgulandı.

Marx, Marksizm ve Marksizm'in güncelliği

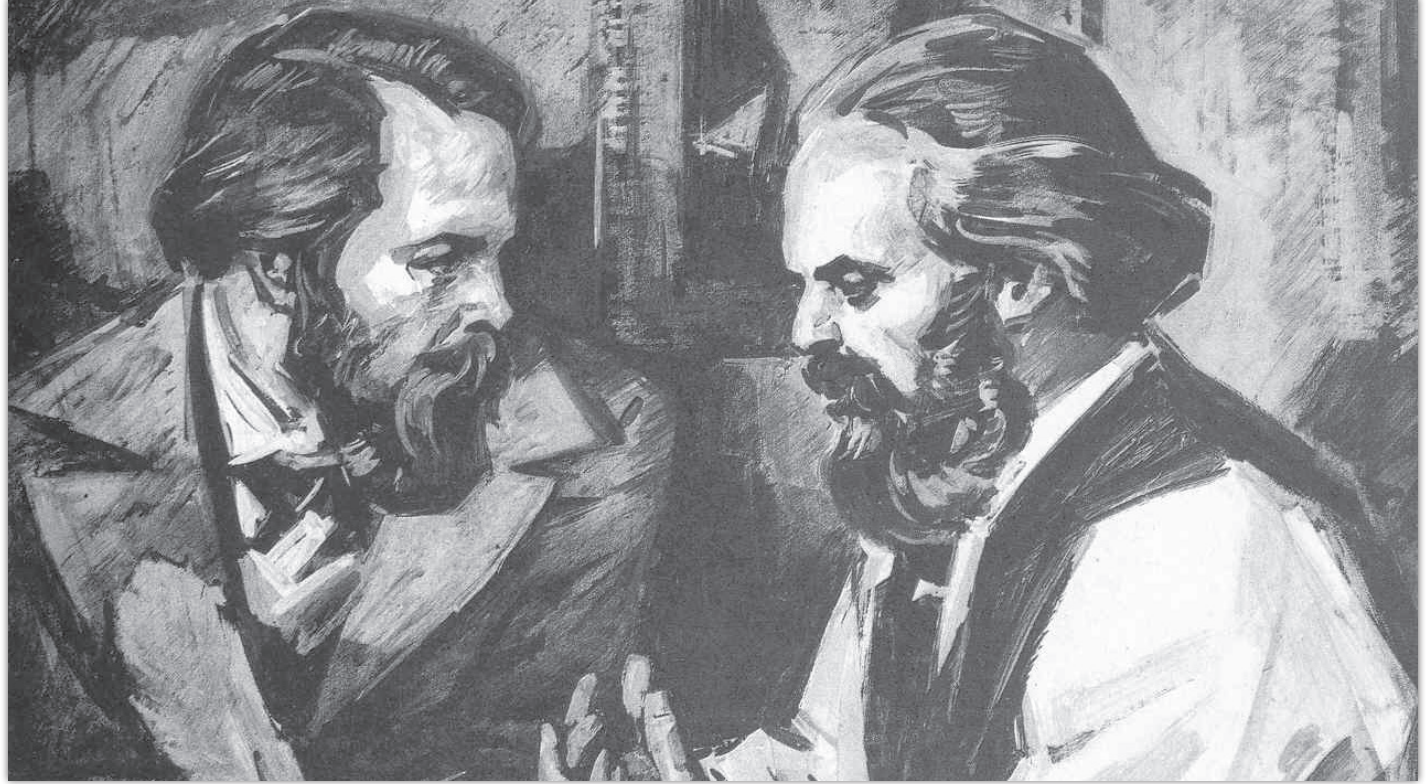
Marx'ın doğumunun 200. yılındayız. Marx'ın düşüncelerinin olgunlaşmaya başlaması ise 175 yıl kadar öncesine dayanmaktadır. Üniversite yılları felsefe konusunda tartışmalara, bu noktada materyalizmin en ileri temsilcilerine bile kafa tutacak birikimi oluşturmaya vesile olduysa, Kıta Avrupası'nın birçok yerinde süren yaşamı ve devrimlere yakından tanıklık etmesi de siyasal süreçlere ve sınıf mücadelesine dair gözlem imkanını yarattı. Marx için her birikim, her gözlem, her polemik bir makale, bir kitap demektir. Her yeni kitabında Marksizm'in temellerini nasıl attığını ve birikiminin nasıl güçlendiğini görürüz. Kitapları ile Marx'a bakmak yaşadığı dönemin tarihsel gelişmelerini öğrenmek, yürüttüğü polemiklerden dönemin öne çıkan düşünürlerini, eylemcilerini tanımak mümkündür.

Marx, 1818'in 5 Mayıs'ında dünyaya geldi, Almanya'nın küçük bir kenti olan Trier'de. Yıllar geride kaldıkça Marx'ın ne Trier'e ne de Almanya'ya sığın yaşam öyküsü başladı. Trier'i ona unutturmayan, yaşamı boyunca hep yanında olan eşi Jenny ve anılarıydı. Trier'in dışındaki yaşamı üniversite yılları ile başladı. Üniversite yıllarının sonrası Marx için sürelileşmiş sürgün yıllarıydı. Paris ve İngiltere başta olmak üzere Avrupa'nın birçok yerinde sürgün hayatı yaşadı. Bir yanı sürgünün zorunluluğu bir yanı mücadelenin sıcaklığının çekimi ile gittiği yerlerde Kıta Avrupası'nın dört bir yanına yayılan 1848-49 devrimlerine, 1871 Paris Komünü'ne ettiği tanıklık ve gözlemleri ile Marx, Engels ile birlikte nasıl bir örgüt, nasıl bir program olması gerektiğine dair çizgilerinin somutlanmasını sağlamıştır.

MARKSİZM, "SINIF SAVAŞIMI"NDAN KOPMAMAK, "ARTI-DEĞER"İ YOK ETMEKTİR

Marksizm Marks ve Engels'in görüş ve öğretilerinin sistemidir. Marksizm, Alman felsefesi, İngiliz ekonomi politikası, Fransız devrim ve sosyalizm deneyimleri üzerinden yükselmiştir. Engels ile birlikte bilimsel sosyalizmin temellerini döşemişler ve yaşadıkları her dönem, yazdıkları her kitap ile bu temel üzerine yeni katlar atmışlardır. Marx, kendinden önceki felsefecilerin ve ekonomistlerin ortaya koyduğu ileri yanları almış, yanlışlarını ve eksikliklerini bulup ortaya koymuş ve bunlar üzerinden düşünce sistematiğini oluşturmuştur.

Marksizm'in en temel iki öğretisi; sı-

Marx'ı anmak da Marksizm'i kavramak için çaba sarf etmek, bilimsel sosyalizmi (Marksizm'i) işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara taşımak, Marksizm'in güncelliğini kapitalizmin işleyiş yasalarının değişmediğini ortaya koyarak ve devrimci sınıf hareketini ileriye taşıyarak göstermektir.

nıf savaşımı ve artı-değerdir. Sınıf savaşımı ile tarihsel ilerlemenin, insanlık tarihinin diyalektik materyalist yöntemini ortaya koymuştur. Artı-değer ile kapitalizmin işleyiş yasalarını yerli yerine oturtan, sömürünün ve sermaye birikiminin temel taşı olan artı-değeri tanımlamıştır.

Lenin, Marksizm'i anlatırken şu cümleleri kullanıyor: "Ve kendinize şu soruyu yöneltin: Marx'ın öğretisi niçin devrimci sınıf ferdi olan milyonlarca kalbi kazanabilmiştir? Bu soruya verilecek cevap şöyle olabilir: Bu başarıyı Marx, kapitalizm döneminde elde edilmiş olan ve insanlığın o güne kadar biriktirmiş olduğu bütün bilgi birikimine dayandığı için elde edebilmiştir. Marx, insanlık toplumunun gelişim yasalarını araştırmakla beraber, kapitalizmin komünizme evriminin bir kaçınılmaz zorunluluk olduğunu ve en önemlisi, o, bunu bu kapitalist toplumu ondan önceki bilimin verdiği bütün verileri içselleştirip, bu bilgi yumağının yardımı ile en sağlam, en ayrıntılı ve en derinlere inen araştırmalarla ispatlamış ve ortaya koymuştur."

MARKSİZM, "DÜZENE KARŞI DEVRİM" ISRARIDIR

Marx, Feuerbach Üzerine Tezler'in

11.si ile kendisinin yürümek istediği ve toplumu çağırdığı yolu açıklamıştır: "Şimdiye kadar filozoflar dünyayı yorumlamakla yetindiler. Ama asıl olan onu değiştirmektir." Marx için ortaya koyduğu düşüncelerin sadece dünyayı tariflemesi, insanların dünyadaki durumunun nedenlerini anlaması yeterli değildi. Onun söyleyecekleri aynı zamanda bir eylem kılavuzu olmalıydı. Ve elbette bizzat yer almalıydı her bir sürecin içerisinde. Marx bir devrimciydi ve devrimci bir eylemin olmazsa olmazlarını, kapitalizmin temel taşlarını ve temel taşların nasıl yerinden oynayacağını, nasıl yerle bir olacağını ısrarla yazmış, tartışmış, eylemsel ve örgütsel yöntemlerini ortaya koymuştur.

Marx bir dönemin, bir bölgenin sınırlarından bakıp sorunları ve çözümleri tariflememiştir. Marx, kendinden önceki birikimin üzerinden düşüncelerini yükseltmiş, günün koşullarına hakim ama bütünselliği içerisinde incelemiş ve somutlamıştır. "Ve artık dünya değişmez" diyenlerin de "değiştirmek için yeni bir yöntem bulmak gerekiyor" diyenlerin de cümleleri Marksizm'e gölge düşürmektedir. Emin olun bu sözleri Marksizm'in karşısında saf tutan o veya bu sosa bulanarak burjuva ideolojisinin merkezinde veya etrafında duranlara söylemiyoruz.

Bu sözler bizzat marksist kulvarda gezinip de yığınlaşan umutsuzlara, Marksizm'i kavramadan -daha da tehlikelisi yanlış kavrayarak- kavratmaya çalışanlaradır.

Marx'ı anmak da Marksizm'i kavramak için çaba sarf etmek, bilimsel sosyalizmi (Marksizm'i) işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara taşımak, Marksizm'in güncelliğini kapitalizmin işleyiş yasalarının değişmediğini ortaya koyarak ve devrimci sınıf hareketini ileriye taşıyarak göstermektir. Ve en önemlisi nasıl anlatıldığı ve tek başına kalındığında bile günün koşulları arkasına sığınarak "kıvırmamak", "saptırmamak", "sapmaktır".

Marx'ın hayatını incelediğimizde de Marksizm temelli mücadele deneyimlerini incelediğimizde de "tek kalındığı", "az kalındığı" çok olmuştur. Ama en belirleyici olan, gerçekleri söylemekten ve dosdoğru söylemekten asla vazgeçilmemesi, ısrarla söylenmeye devam edilmesidir. Bir kişi veya bir örgüt ısrarla gerçekleri söylemeyi sürdürdüğünde, çizgisinden sapmadığında, o gerçeklere sarılacak, o çizgide yürüyecek "bütün ülkelerin proleterleri" Marksizm'in çağrısına er ya da geç yanıt vereceklerdir!

Z. İNANÇ

Bizim adayımız...

Kapitalizmin bireycilik virüsü girmişti ama henüz hakim olamamıştı sokağa. Kentin dışında bir mahallenin biraz daha dışında iki katlı gecekonduların ötesine geçmemiş evlerden oluşuyordu sokak. Otuz, kırk yıl öncesi gibi paylaşım yoktu sokakta. Fakat komşuluk ilişkileri hâlâ vardı. Bir anlamda harcı yoksulluk olan fanus onları bireycilik virüsünden nispeten korumuş, komşuluk ilişkileri hâlâ sürüyordu.

Her seçim döneminde sokaktaki tek kahvehane bir tür seçim meydanı gibi olurdu. Kahveye gelenlerin hepsi emekçiydi. Bu kimlik onları bir arada tutup geri kalan her şeyi teferruat haline getiriyordu. Başka yerde kanlı bıçaklı oluncak bir tartışma burada gerginlik nedeni olmanın ötesine geçmiyordu.

Musa şakacı bir tipti. Sorusunu eğip bükmeden bodoslamasına sorar ama kimse kırılmazdı onun sorusuna. Muammer'e sordu.

"Muammer sizin adayınız kim?"

"Bizim adayımız mı? Söyleyeyim: Devrim ve sosyalizm."

"Sizin adayın 24 Haziran'da kazanma olasılığı var mı Muammer?"

"Doğrusu bu ya tarih veremiyorum. Biz emekçiler gerçekten kazanmak isteyip örgütlendiğimizde 24 değil 22 Haziran'da bile kazanabilir. Hayali bırakıp gerçekçi olursak kazanmak belki yıllar sonra olacak, ama mutlaka olacak. Devrim, sosyalizm açısından 24 Haziran'la sınırlı bir şey söyleyemiyorum. Yine de şunu çok net söylüyorum, devrim ve sosyalizm dışında kim kazanırsa kazansın, bu kahvedeki herkes kaybetmiş olacak."

Cılız "yok ya, olur mu öyle şey" mırıldanmaların arasında Şeyhmus dayının sesi net çıktı ve kendini dinletti.

"Ben bu sokağa ilk ev yapanlardan biriyim. Kimileri bana yaşlı diyor. Velhasılı sizden biraz daha çok yaşadım. Hiçbiriniz bilmezsiniz ama ben Demirel, Ecevit dönemlerini yaşadım. Bu ikisinden hangisi başbakan olsa, içimizden birileri 'kazandı' diyerek sevinirdi. Değişen hiçbir

şey olmuyordu. Sonra darbe oldu. Yine 'kazandı' diye sevinen oldu içimizden. Halbuki 12 Eylül sabahı hepimiz kaybetmişiz.

Sonra Özal kazandı. Yine sevinenler oldu. Hakkat Özal döneminde bizim ulaşamadığımız bolluk oldu. Dün yok olan pek çok şey bol bol vardı ama biz alamıyorduk. Anlayacağınız çocuklar hep 'kazandı' diye sevinenlerimiz oldu ama hep kaybettik. Muammer doğru söylüyor."

Cumhur İttifakı kazansın bak o zaman nasıl kazanacağız gör Şeyhmus dayı." Bu cümleyi kuran Selim'di. Selim MHP'liydi. Musa hemen bodoslamasına lafa girdi.

"Ulan düne kadar bizden çok veryansın ediyordun Erdoğan'a, şimdi kalkmış o kazandığında biz kazanacağız diyorsun. Ne belkemicsiz biriymişsin!" Selim bir şey diyemedi. Rifat girdi söze.

"Doğruyu şimdi gördü. Bakın millet ittifakı kim? Karamollaoğlu, dün çoğunuz buna Madımak katillerinden biri diyordu. Şimdi kurtarıcı mı oldu? Akşener, ya ona yine katil diyordunuz. Ama şimdi kurtarıcı. Selim'e belkemicsiz diyorsunuz, peki dün katil dediklerinize siz sarılırken bel-

kemikli mi oluyorsunuz?" Birkaç saniye süren sessizliği Musa bozdu.

"Rifat doğru diyorsun ama biz millet ittifakını CHP için destekliyoruz."

"İyi de CHP katillerle ittifak kurduğunda ne farkı kalır onun katillerden. Katillerin baraj sorunu kalmadı şimdi ama HDP'nin var" dedi Ali.

"İyi de Ali" diye söze girdi Muammer ve devam etti. "Şimdi CHP'yi katillerle ittifak kurdu diye mi eleştiriyorsun. Söyler misin CHP HDP'yle ne zaman ittifak kurdu? HDP milletvekillerini AKP hapse atmak istedi. CHP itiraz etmek bir yana, destek verdi AKP'ye. Kürt illerinde o kadar insan öldürüldü. CHP bir iki milletvekiliyle değil parti olarak ne zaman ses çıkardı bu katliamlara? Yani CHP'nin diğerlerinden hiç farkı yok. Bu durumda niye HDP'yle ittifaka girmede diye sormak bile tuhaf."

"Baraj sorununu ortadan kaldırmak için dedim."

"Meclis sadece 'demokrasi' tülü. 24 Haziran'dan sonra bu tül kalkacak. Meclis noter olacak. Yine de meclise girmenin hiç önemi yok demiyorum. Kürsü olarak yine önemi var. Ama önemi bu denli azalmışken meclise girmeyi zorlaştırdı diye CHP'yi eleştirmek çok anlamlı değil. CHP kendi programına uygun olanı yaptı.

HDP'nin seçim programını, vaatlerini okudum. Bu arkadaşlar söylediklerini inanarak söylüyorlarsa kendilerini kandırıyor diye düşündüm. Asgari ücreti tek başına Erdoğan mı belirliyor, yoksa iktidardaki patronlar mı? Yani Erdoğan kalksa asgari ücret 2500 olsun dese patronlar buna izin verecek mi?" Yalnız Ali değil kahvehanedeki herkes neredeyse

koro halinde "Asla" dedi.

"Sadece asgari ücretin bile insanca yaşamaya yeter bir ücret haline gelmesi bile büyük mücadeleler gerektiriyor. Meclisteki kürsüyü de bu temelde kullanırsan önemli. Devrim dışında şimdi noterden farksızlaşan meclisi umut gibi sunmak, çok tehlikeli. 7 Haziran'da umut diye sunulan meclis sonrasında Kürt halkı için katliamın merkez üssü haline geldi. Bu yetmez gibi meclise giren milletvekilleri tutuklandı."

"Buna nasıl son verilecek peki?"

"Hele bundan sonra mecliste son verilebileceğini düşünmek ham hayal. Sokakta son verilecek. Meclisteki kürsüyü sokağı hareketlendirmede kullandığın oranda işlevsel kılabilirsin. Yoksa orası halkın umutlarını yutan bir bataklık. Başka bir şey değil." Musa girdi araya yine.

"Ya Muammer en çok lafı yine size daha yakın olana söyledin. Diğerlerine bir şey söylemedin."

"Diğerleri için benim bir şey söylemeye gerek kalmadı. Ama meclisin umut gibi görülmesini, gösterilmesini çok daha tehlikeli buluyorum. Evet devrim ve sosyalizm bugün uzak bir hayal gibi görünüyor. Ama bizim tek gerçek umudumuz bu. Kendi yaratacağımız umut.

Bakın şu okulun oradaki üst geçidi belediye yaptı. Ama biz eylem yapıp hep birlikte sokağa dökülmeseydik her seçim döneminde üst geçit vaadi dinliyor olurduk. Yani üst geçidi biz yaptık sayılır. Doğru mu?"

Yine kahveden koro halinde yanıt yükseldi.

"Doğru."

AP 24 Haziran'da gözlemci göndermeyecek

Avrupa Parlamentosu (AP) 24 Haziran seçimlerinde Türkiye'ye gözlemci göndermeme kararı aldı.

AP'nin Demokrasi Destek ve Seçim Koordinasyonu Grubu Eş Başkanları David McAllister ve Linda McAvan 23 Mayıs günü ortak bir açıklama yaparak "AP,

Türkiye'de yapılacak (24 Haziran) seçim sürecini denetlemeyecek, süreç ve seçim sonuçları hakkında yorum yapmayacak" dediler.

Herhangi bir AP üyesinin değerlendirmesinin AP'yi bağlamayacağı da açıklamada yer aldı.

**“Onlar ölmедiler yok,
Ateş fitiller gibi,
Dimdik ayakta,
barut ortasındalar”**

**Katledilişlerinin 47. yılında,
Nurhak şehitleri
devrim ve sosyalizm
kavgasında yaşıyor!**